

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • MARTS 2015

Liabona

**Sådan velsignede
Frelseren troende
kvinder, s. 32**

**Derfor og sådan forsvarer
vi religionsfrihed, s. 16**

**Den rette måde at få
svar på, s. 38**

»[Jesus] sagde til dem: »Fordi I har så lille en tro. Sandelig siger jeg jer: Har I en tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen! og det vil flytte sig. Og intet vil være umuligt for jer.«

Matt 17:20

Disse sennepsfrø, som vokser i bælg, er en sort, der vokser i Israel. Nålen, der er knap 3 cm lang, er medtaget for at vise størrelsen.

BUDSKABER

- 4 Budskab fra Det Første Præsidentskab: Omsluttet i hans kærlige arme**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 7 Besøgsbudskabet: Jesus Kristus: Langmodig og tålmodig**

PÅ OMSLAGET

Forsiden: *Rabbuni!*, af Michael Malm.
Forsidens inderside: Foto: David Stoker.
Bagsidens inderside: Fotoillustration:
Cody Bell.

ARTIKLER

- 16 Stå som Guds vidner**
Ældste Dallin H. Oaks
I en verden, der udfordrer vores grundlæggende tro, må vi samlet insistere på vores ret til frit at udøve vores religion.
- 24 Satans oprør**
Mark A. Mathews
Når vi forstår Satans oprør i forudtilværelsen, tydeliggør det, hvilken rolle regler, standarder og love spiller i vor himmelske Faders plan.
- 28 Hold fast ved jernstangen**
Ældste Ulisses Soares
Hvordan kan vi gribe og holde fast i jernstangen, selv i mørkets tåge?
- 32 Frelserens respekt for kvinder**
Robert og Marie Lund
Kristi omgang med disse fire kvinder lærer os noget mere om ham.

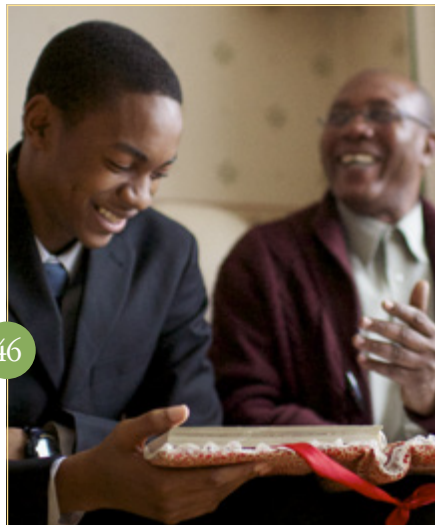
38 Når der opstår tvivl og spørgsmål

Adam Kotter

Det er ikke noget problem at have spørgsmål om evangeliet – det er det, vi gør med dem, der er hovedsagen.

FASTE ARTIKLER

- 8 Noter til oktoberkonferencen 2014**
- 10 Vores hjem og familie: Snak om svære emner**
Sheree Lyn Clarke
- 13 Overvejelser: Bedstefar, far**
Aaron L. West
- 14 Vi taler om Kristus: Enhver prøve kan give større tro**
Giorgia Murgia
- 42 Sidste dages hellige røster**
- 80 Til vi ses igen: Bygget på klippen**
Ældste Orson F. Whitney

46

- 46** **Det vi lærte af vore forældre**
Howdan man arbejder, beder og stoler på Herren, er blot nogle få af de ting, som nogle unge voksne har lært af deres forældre.

- 50** **En ny destination**
 Amancay Kotecka-Miño
På grund af mit vidnesbyrd forstår jeg nu, at jeg aldrig står alene, uanset hvor livet fører mig hen.

Se, om du kan finde den Liahona, der er gemt i dette nummer. Vink: Er du udhvilet søndag morgen?

- 52** **En styrke udover ens egen**
 Ældste David A. Bednar
Den styrkende kraft i Jesu Kristi forsoning hjælper dem, der vil, til at blive bedre og tjene mere trofast.

- 56** **I ved ikke, hvem der er klar**
 Randall L. Ridd
I ved aldrig, hvem der er klar til at modtage evangeliet.

- 58** **Hav mod til at forkynde evangeliet**
Tre råd til at overvinde frygten for at fortælle om evangeliet

- 60** **Husk, det er deres valg**
Succes med at fortælle om evangeliet afhænger af, hvad du gør – ikke hvad andre gør.

- 62** **Invitér og følg op**
Elleve forslag til, hvordan du kan give dine venner en mulighed for at komme til Kristus.

77

- 66** **Hemmeligheder**
 David Dickson
Nogle hemmeligheder er for vigtige til at holde for sig selv.

- 68** **Hvornår skal jeg sige noget?**
 Jan Pinborough
Howdan kan jeg vide, om jeg skal holde på eller fortælle en hemmelighed?

- 69** **Særlige vidner: Hvorfor bør vi lytte til generalkonferencen?**
 Ældste Robert D. Hales

- 70** **Bliv klar til påske**
Lav denne aktivitet ugen op til påske for at blive klar til at fejre Kristi opstandelse.

- 72** **Umiddelbar forståelse**
 Richard M. Romney
Læs om, hvordan Magnolia hjalp sin nye ven, Mia, med at føle sig velkommen i Primary.

- 74** **Tid til skriften: Historien om den kloge mand og den ukloge mand**
 Jean Bingham

- 76** **Malebogsside**

- 77** **Skrifter under stjernerne**
 Bonnie L. Oscarson
Da jeg så op på stjernerne og lyttede til min bror, der fortalte historier fra Mormons Bog, fik jeg en varm følelse indeni.

- 78** **Til mindre børn: Lørdagsøvn og søndagssmil**
 Miche Barbosa

52

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Mervyn B. Arnold, Christoffel Golden,
Larry R. Lawrence, James B. Martino, Joseph W. Sitati

Adm. direktør: David T. Warner

Driftschef: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Lisa C. López

Redaktion: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter
Gaunt, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson
Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney,
Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines,
Colleen Hinckley, Eric P. Johnsons, Susan Lofgren, Scott M.
Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.

Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heliga, MOS,

Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved

henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

March 2015 Vol. 164 No. 3. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice
required for change of address. Include address label from a
recent issue; old and new address *must* be included. Send
USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-
5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada Poste
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Forslag til familieaften

*Dette nummer indeholder artikler og aktiviteter, der kan anvendes til familieaften.
Her følger to forslag:*

»Når der opstår tvivl og spørgsmål«

side 38: Drøft forskellen på spørgsmål og tvivl med familien, når I har læst artiklen. Læs beretninger fra skrifter om folk, der havde spørgsmål og hvad de gjorde ved dem (fx 1 Ne 11; Eter 2:19-3:16; JS-H 1:10-19; eller henvisningerne ved slutnote 1 i denne artikel).

I kan eventuelt bede nogle stykker i familien om at stille nogle spørgsmål, de har. Brug skrifterne, lds.org/topics eller personlig erfaring til at finde svar på de spørgsmål. Hvis man skaber en atmosfære af åbenhed og ærlighed i hjemmet, vil det hjælpe familiemedlemmerne til at turde at italesætte spørgsmål, når de opstår.

»Bliv klar til påske«

side 70: Inden familieaften kan I skrive forskellige hverdagsudfordringer ned på nogle sedler. Det kan være: »Du bliver sur, når din bror ikke vil dele sit legetøj med dig« eller »du lægger mærke til, at far er ked af det, da han kommer hjem fra arbejde.« Lad børnene skiftes til at vælge en seddel, læs scenariet op og spørg, hvordan de kunne opføre sig som Frelseren i den situation. Præsenter påskeaktiviteten fra denne artikel og opfordr jeres børn til at tage syvdagesudfordringen op for at lære mere om Jesus Kristus og følge hans eksempel.

PÅ DIT EGET SPROG

Liahona og andre kirkematerialer er tilgængelige på mange sprog på languages.lds.org.

EMNER I DETTE NUMMER

Tallene angiver artiklens første side.

Arv, 13

Bøn, 16, 42

Familie, 10, 14, 46

Forsoning, 4, 52, 70

Forældrehverv, 10, 46

Frihed, 16

Generalkonference, 45, 69

Genoprettelsen, 80

Handlefrihed, 24, 60

Hemmeligheder, 66, 68

Jesus Kristus, 4, 7, 32, 52,

70, 74

Konvertering, 50

Kvinder, 32

Kærlighed, 44

Lydighed, 16, 24, 28,

38, 45

Missionering, 50, 52,

56, 58, 60, 62

Mormons Bog, 16, 77

Nåde, 52

Omvendelse, 28, 50

Profeter, 45, 80

Prøvelser, 14, 42

Påske, 32, 70

Sabbatsdag, 78

Skriftstudium, 43, 74, 77

Tjeneste, 44, 72

Tro, 14, 32, 38

Trøst, 4, 14

Tålmodighed, 7

Venskab, 66, 72

Vidnesbyrd, 38, 50, 74, 77

Åbenbaring, 38, 69, 80

**Præsident
Dieter F. Uchtdorf**

Andenrådgiver i Det
Første Præsidentskab

OMSLUTTET I hans kærlige arme

Som så mange andre er jeg ofte blevet inspireret af smuk kunst og musik. Jeg havde en sådan oplevelse, da jeg stod foran et mesterværk malet af den danske kunster Frans Schwartz med titlen *Jesus i Getsemane have*.¹

Det smerteligt smukke billede viser Frelseren knæle i Getsemane have. Mens han beder, står der en engel bag ham og holder ømt om ham for at trøste ham og give himmelsk styrke og støtte.

Jo længere tid jeg betragter det billede, jo mere svulmer mit hjerte og sind med en usigelig følelse af ømhed og taknemlighed. Jeg kan mærke lidt af, hvordan det må have været at være til stede, da Frelseren indledte sin store kulmination på jordelivet ved at tage verdens synder på sig. Jeg frydes over den uendelige kærlighed og medfølelse, som Faderen har for sine børn. Jeg overvældes med en afgrundsdyb taknemlighed for, at den syndfrie Søn døde for hele menneskeheden og for mig.

Guds Søns offer

Hvert år på denne tid mindes og tænker vi over det offer, som Jesus Kristus udvirkede for hele menneskeheden.

Hvad Frelseren gjorde fra Getsemane til Golgata for os, ligger udover min fatteevne. Han påtog sig tyngden af vore synder og betalte en evig og bindende løsesum, ikke alene for Adams overtrædelse, men også for de synder og overtrædelser, som de milliarder af sjæle, som har levet, lever og vil leve på, begår. Dette evige, hellige offer »fik ... selv Gud, den største af alle, til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd« (L&P 19:18).

Han led for mig.

Han led for jer.

Min sjæl strømmer over af taknemlighed, når jeg tænker over den dyrebare betydning af det offer. Det gør mig ydmyg at vide, at alle, som vil modtage den gave og vende deres hjerte til ham, kan blive tilgivet og rensset for deres synder, uanset hvor mørke eller tunge de er.

Vi kan gøres pletfrie og rene igen. Vi kan forløses af vor elskede Frelsers evige sonoffer.

Hvem vil trøste os?

Selvom ingen af os nogensinde behøver at opleve dybden af det, vor Herre led, så vil vi alle opleve vore egne

mørke og bitre timer – tider, hvor vores sorg og smerte kan synes at være mere, end vi kan bære. Der vil komme stunder, hvor vægten af og angeren over vore synder vil tynde os nådesløst.

Men selv i sådanne stunder vil Herren vide det og forstå, hvis vi løfter vores hjerte mod ham. Han, som led så uselvsk for os i haven og på korset, vil ikke lade os stå uden trøst nu. Han vil styrke, opmuntre og velsigne os. Han

vil omslutte os i sine kærlige arme.

Han vil være mere end en engel for os.

Han vil skænke os signet trøst,
helbredelse, håb og tilgivelse.
For han er vor Forløser.
Vor Udfrier.
Vor nådige Frelser og signede
Gud. ■

NOTE

1. Præsten, som talte ved Frans Schwartz' begravelse, sagde, at »hans kunst var guddommeligt begavet og virkede værdigere end mangt en prædiken« (Emmie Buchanan-Whitlock, »History of Artists' Lives Gives Greater Context for Exhibit«, *Deseret News*, 29. sep. 2013, deseretnews.com).

UNDERVISNING UD FRA DETTE BUDSKAB

Søg Helligåndens vejledning, inden I underviser, for at få hjælp til specifikke behov hos dem, I underviser. Bær vidnesbyrd om Frelseren og hans sonoffer, når I trækker på præsident Uchtdorfs budskab. Overvej at spørge dem, I underviser, om, hvad hans sonoffer betyder for dem, og hvordan de har mærket, at Herren har trøstet dem i mørke og bitre tider.

Sejr gennem Jesus Kristus

Navnet er tilbageholdt

Jeg havde et problem med at overspise. Mine gentagne Jædeflip resulterede i en masse skyldfølelse, frustration og skuffelse. Jeg følte mig så svag, når jeg prøvede på at overvinde mit problem.

I lang tid negligerede jeg det faktum, at Frelserens forsoning ikke blot frelser os, men at den også forløser

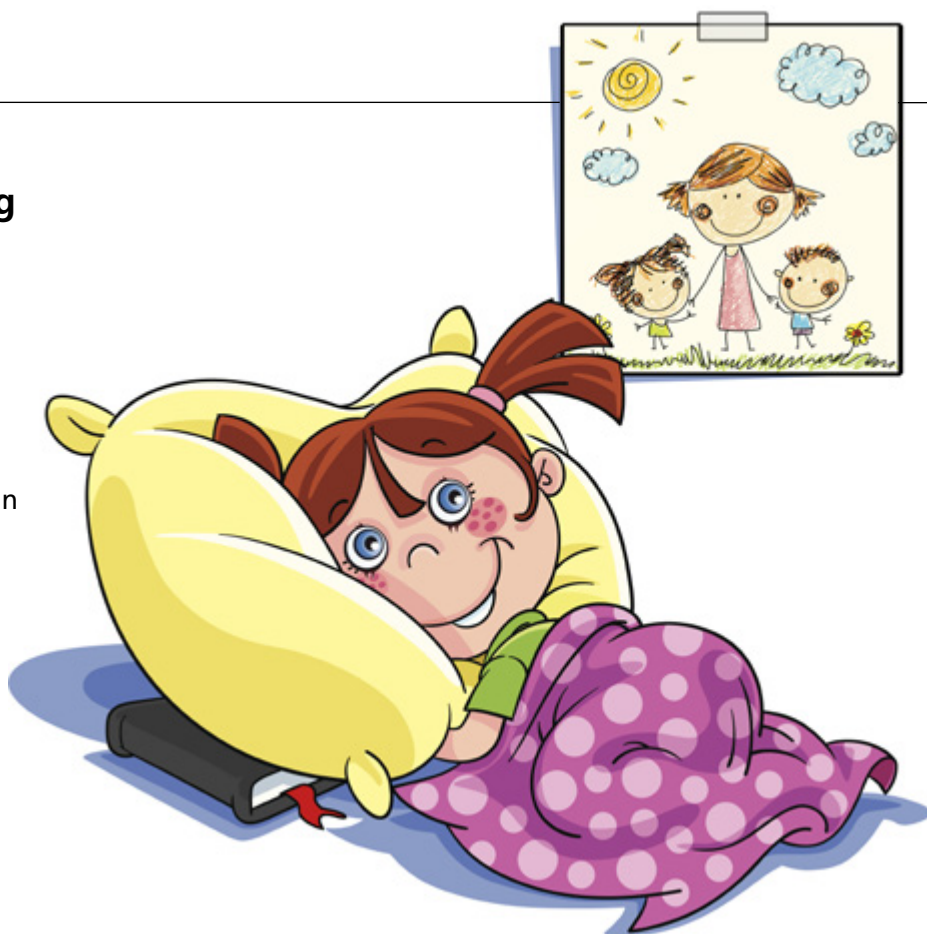
og fuldkommengør os, og at det endog også gjaldt min åbenlyst dårlige vane med at overspise.

Jeg besluttede mig for at hengive mig til min Frelser. Jeg bad. Jeg indrømmede oprigtigt min svaghed og mit behov for nåde, og så bad jeg vor himmelske Fader om at velsigne mig med sin guddommelige hjælp den næste dag. Den aften følte jeg en kærlig Fader forsikre mig om, at han havde et uendeligt stort ønske om at hjælpe sin søn, og at han havde magten til at opnå sin vilje.

Siden den aften har mad ikke haft den samme magt over mig. Jeg ved, at Jesus Kristus er kilden til min succes. Jeg har ligesom Paulus lært, at »alt formår jeg i ham, der giver mig kraft« (Fil 4:13). Og jeg prøver på aldrig at glemme en anden lektie fra Paulus: »Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus« (1 Kor 15:57).

Frelseren vil trøste dig

Spørg en i familien eller en ven, om de nogensinde har følt sig trøstet af Frelseren. Tænk over en gang, hvor Frelseren trøstede dig. Du kan tegne en tegning om den oplevelse og hænge den ved din seng, så den minder dig om, at Jesus Kristus altid vil være der for at trøste dig.

Studér bønsumt dette materiale for at vide, hvad I skal tale om. Hvordan kan en forståelse af Frelserens liv og rolle øge jeres tro på ham og velsigne dem, I våger over som besøgs lærere? Få yderligere oplysninger ved at besøge reliefsociety.lds.org

Jesus Kristus: Langmodig og tålmodig

Dette er en del af en serie af besøgsbudskaber, der omhandler forskellige egenskaber ved Frelseren.

Man tænker ofte på tålmodighed som en stille, passiv egenkab, men som præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, har påpeget, så er »tålmodighed ... ikke passiv resignation, ej heller er det mangel på handling på grund af vores frygt. Tålmodighed betyder aktivt at vente og udholde. Det betyder at holde fast ved noget ... selv når vores hjertes ønsker blive udsat. Tålmodighed er ikke blot at holde ud, det er at holde aktivt ud!«

I vores førjordiske liv lagde vor himmelske Fader en plan for os – hans åndebørn – og vi råbte af glæde over muligheden for at komme til jorden (se Job 38:7). Når vi vælger at føje vores vilje efter hans her i jordelivet, vil han gøre os »til et redskab i [s]jine hænder til frelse for mange sjæle« (Alma 17:11).

Overvej følgende

Hvordan blev kvindens årelange tålmodighed og dernæst tro på Jesus Kristus belønnet i beretningen fra Lukas 8?

Præsident Uchtdorf har desuden sagt: »Tålmodighed betyder at acceptere det, der ikke kan ændres, og møde det med mod, værdighed og tro. Det betyder at være »villig til at underordne sig alt det, som Herren finder det tjenligt at pålægge [os], ligesom et barn underordner sig sin far [Mosi 3:19]. I sidste ende betyder tålmodighed at være »fast og beständig, og urokkelig i at holde Herrens befalinger« [1 Ne 2:10] hver time, hver dag, selv når det er svært at gøre det.«¹

Yderligere skriftsteder

Sl 40:2; Gal 5:22-23; 2 Peter 1:6; Alma 17:11

NOTE

1. Dieter F. Uchtdorf, »Fortsæt i tålmodighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 57, 59.

Tro, Familie, Tjeneste

Fra skrifterne

I skriften læser vi, at vi her i jordelivet bør være »tålmodig[e] i trængsler, for [vi] skal få mange«. Men dernæst giver Gud os dette beroligende løfte: »Udhold dem, for se, jeg er med dig, ja, lige til dine dages ende« (L&P 24:8).

Følgende beretning fra Bibelen er et eksempel på tro og tålmodighed.

»Men der var en kvinde, som i tolv år havde lidt af blødninger, og ... hun ... rørte ved kvasten på [Jesu] kappe, og straks ophørte hendes blødninger ...

Jesus sagde: »Der var en, som rørte ved mig, for jeg mærkede, at der udgik en kraft fra mig.«

Da kvinden så, at det ikke var forblevet ubemærket, kom hun skælvende frem, og hun faldt ned for ham og fortalte i hele folkets påhør, hvorfor hun havde rørt ved ham, og hvordan hun straks var blevet helbredt.

Han sagde til hende: »Datter, din tro har frelst dig. Gå bort med fred!« (Luk 8:43-48).

Vi kan, ligesom hun, finde velsignelser og trøst, ja selv helbredelse, når vi rækker ud mod Jesus Kristus – hvis forsoning kan helbrede os.

NOTER TIL OKTOBERKONFERENCEN 2014

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt ... hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme« (L&P 1:38).

Når I gennemgår oktoberkonferencen 2014, kan I bruge disse sider (og noter fra konferencer i fremtidige numre) som hjælp i jeres studium og anvende den nyere undervisning fra de levende profeter og apostle og andre kirkeledere.

LÆRDOMSMÆSSIGE HØJDEPUNKTER

Omsorg for de fattige og trængende

»En journalist satte engang spørgsmålstegn ved den håbløse indsats, som moder Teresa i Calcutta gjorde for de nødlidende i den by. Han sagde, at hun rent statistisk absolut intet opnåede. Denne utrolige, lille kvinde svarede igen, at hendes arbejde handlede om kærlighed, ikke om statistik ... Hun [var] i stand til at holde befalingen om at elske Gud og sin næste ved at tjene dem, som hun *kunne* med de ressourcer, hun havde til rådighed ... Journalisten konkluderede eftertænksomt, at kristendommen tydeligvis *ikke* er en statistisk øvelse ...

Så hvordan kan vi gøre, hvad vi kan? ...

I den henseende ser jeg personligt op til præsident Thomas S. Monson ... Jeg har et billede af ham i mit hoved, som jeg vil skatte, til jeg dør, hvor han flyver hjem fra det daværende økonomisk forarmet Østtyskland i sine hjemmesko, for han havde ikke alene givet sit ekstra jakkesæt og sine skjorter væk, men også de sko han gik og stod i.«

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum, »Er vi ikke alle tiggere?«, *Liahona*, nov. 2014, s. 40, 41, 42.

PROFETISK LØFTE

Himmelske velsignelser

»På sådanne tidspunkter spørger vi måske os selv: »Behøver vi virkelig at adlyde *alle* Guds befalinger?«

Mit svar på dette spørgsmål er enkelt:

Jeg tror, at Gud ved noget, vi ikke ved – noget, som overgår vores fatteevne! Vor Fader i himlen er et evigt væsen, hvis erfaring, visdom og intelligens er uendelig større end vores [Se Es 55:9] ...

Vores udfordring skyldes til dels, tror jeg, at vi forestiller os, at Gud har alle sine velsignelser låst inde i en gigantisk sky oppe i himlen, hvor han nægter at skænke dem, medmindre vi retter os efter nogle strenge, patriarkalske krav, han har opstillet. Men sådan er befalingerne slet ikke. I virkeligheden lader vor himmelske Fader det konstant regne ned over os med velsignelser. Det er vores frygt, tvivl og synd, der ligesom en paraply hindrer disse velsignelser i at nå os.

Hans befalinger er kærlige instruktioner og en guddommelig hjælp til os, så vi kan slå paraplyen ned og modtage denne regn af himmelske velsignelser.«

Præsident Dieter F. Uchtdorf, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Efterlev evangeliet med glæde«, *Liahona*, nov. 2014, s. 121-122.

Udfyld det tomme felt

1. »Når vi _____ forkerte valg, store som små, der ikke er i overensstemmelse med det gengivne evangelium, mister vi de velsignelser og den beskyttelse, vi har brug for« (Quentin L. Cook, »Vælg klogt«, s. 48).

2. »Det kan i forhold til verdens standarder være upopulært, politisk ukorrekt eller socialt uacceptabelt at følge profeten. Men det er altid _____ at følge profeten« (Carol F. McConkie, »Lev i overensstemmelse med profeternes ord«, s. 78).
3. »At sænke Herrens standarder, så de passer til et samfunds upassende opførsel, er _____«

(Lynn G. Robbins, »Hvilken vej vender du?«, s. 10).

4. »Absolutte _____ findes i en verden, der i stadig stigende grad ringeagter og afviser absolutter. Engang i fremtiden skal »hvert knæ ... bøje sig« og »hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære« (Fil 2:10-11)« (David A. Bednar, »Kom og se«, s. 110).

En værktøjskasse til dit hjem

Bedøm »din personlige anvendelse af hvert værktøj og derpå søge Herrens vejledning til at afgøre, hvordan du kan

gøre bedre brug af hvert enkelt af dem.« – Ældste Richard G. Scott, »Gør udøvelsen af tro til din første prioritet«, s. 93.

1. Bøn
2. Skriftstudium
3. Familieaften
4. Tempelbesøg

Hvis I vil læse, se eller lytte til general konferencetaler, så besøg conference.lds.org

Svar: 1. rationalliserer; 2. rigtigt; 3. apostasi; 4. sandheder

SNAK OM SVÆRE EMNER

Sheree Lyn Clarke

Klinisk psykolog, SDH-familietjeneste

Når jeres børn møder udfordringer, er det vigtigt at tale med dem på en måde, der styrker jeres forhold til dem.

Som forældre kender I til værdien af udfordringer og prøver, for de kan fremme jeres børns udvikling, men derfor er det alligevel stadig svært at se sine børn kæmpe. Men disse kampe kan udgøre en chance for jer til at opbygge et solidt forhold til jeres børn, hvis I fremelsker en kærlig atmosfære i hjemmet. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008) opfordrede forældre til at skabe et sådant miljø: »Min bøn er – og jeg ville ønske, at vi var bedre til at italesætte den – en bøn om at redde børnene. Alt for mange af dem går rundt i smerte og frygt, i ensomhed og desperation. Børn har brug for sollys. De har brug for glæde. De har brug for kærlighed og omsorg.«¹

Der er mange svære problemstillinger, jeres børn kan løbe ind i. Det kan være mobning, dårligt sprog, snyd i skolen, tiltrækning af samme køn, spiseforstyrrelser, depression og selvmordstanker. Som sidste dages hellige forældre ved I, at I »har en hellig pligt til at opdrage [jeres børn i kærlighed og retskaffenhed]«,² men hvordan

håndterer I det, når jeres børn kæmper med svære udfordringer, hvad enten det er dem selv eller deres venner, der kæmper? Her er nogle retningslinjer:

Stil spørgsmål, der åbner for samtale. I kan stille spørgsmål som: »Det ser ud som om, der er noget, der går dig på. Har du lyst til at tale om det?« Dette spørgsmål viser ikke blot, at I har bemærket, at der er noget, der går jeres barn på, men det åbner også op for, at jeres barn kan fortælle jer så meget eller så lidt, det nu vælger.

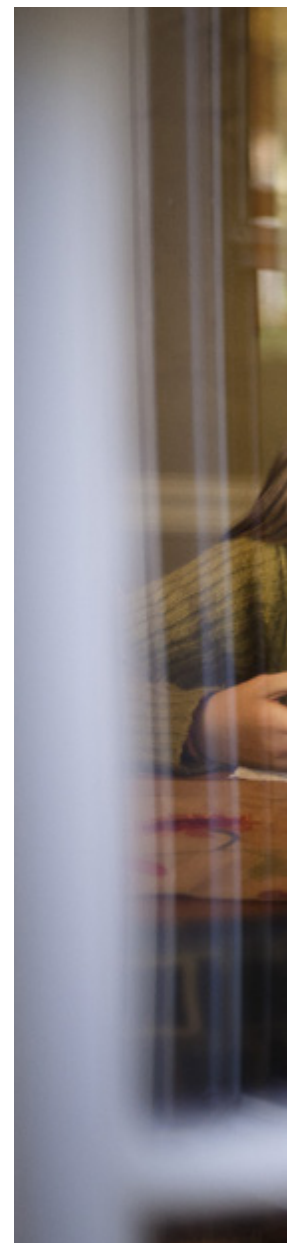
Når jeres barn har fortalt jer noget om sagen, kan jeres respons være: »Tak, fordi du fortalte mig om det og betror mig denne information. Jeg kan kun forestille mig, hvor svært det må være. Er der noget, jeg kan gøre for at hjælpe?«

Denne form for kærlig respons kan åbne for yderligere dialog. Det er vigtigt, at barnet kan mærke jeres oprigtighed. Et kram eller et kærligt blik kan være en hjælp til at udtrykke ægte, dyb omsorg.

Lyt for at forstå. Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum

har sagt: »Det er tid til at lytte, når nogen har brug for at blive hørt. Børn vil meget gerne fortælle om deres oplevelser ... Hvis de giver udtryk for deres kval, er det så muligt for os at lytte åbent til, at de fortæller om en chokerende oplevelse, uden at vi selv går i chok? Kan vi lytte uden at afbryde og drage forhastede konklusioner, der smækker døren for en dialog i med et brag? Vi kan holde døren åben med trøstende forsikringer om, at vi stoler på dem og forstår deres følelser. Forældre bør ikke lade som om en begivenhed ikke har fundet sted, bare fordi de ønsker, at den ikke havde.«³

Vis respekt. Skriften giver fortrinlig vejledning til, hvordan man skaber en kærlig og respektfuld atmosfære. Bemærk nogle af nøgleordene i Lære

og Pagter 121:41-42: *Overtalelse* (ikke tvang), *langmodighed* (ikke umiddelbar eftergivenhed eller utålmodighed), *mildhed* (ikke højroset, aggressiv, intens kommunikation), *sagtmodighed* (ikke stolte eller dominerende svar), *venlighed* (ikke grusom manipulation) og *uskromtet kærlighed* (ægte, oprigtige udtryk for kærlighed). Efterhånden som vi taler mere indgående sammen, vil »den måde, vi behandler andre på, blive mere kendetegnet af

tålmodighed, venlighed, accept og et ønske om at spille en positiv rolle i deres liv«. ⁴

Undgå kritik. Sidste dages forældre prøver at leve efter Frelserens anvisning. Hans omgang med andre var fyldt med kærlighed, empati og oprigtig omsorg. Selv når folk havde begået alvorlig synd, opfordrede han til omvendelse, men fordømte aldrig (se Joh 8:3-11). Undgå at kritisere jeres børn, det kan give dem dårlig

selvværdsfølelse og manglende selv-tillid; find og fremhæv hellere det gode i hvert barn.

Styr jeres vrede. »Hellere være sen til vrede end være krigshelt« (Ordsp 16:32), og »den, der har stridens ånd, er ikke af mig, men er af Djævelen, som er faderen til strid, og han ophidser menneskers hjerte til at strides med vrede« (3 Ne 11:29). Vrede støder Ånden væk, og den har potentialer til at ødelægge skrøbelige

forældre-barn relationer. Præsident Hinckley sagde ved en generalkonference: Jeg »beder ... jer ... indtrængende om at styre jeres temperament, få et smil på ansigtet, hvilket udvisker vrede. Tal kærlige, fredelige, påskønnende og respektfulde ord. Hvis I gør det, vil jeres tilværelse være uden fortrydelse. Jeres ægteskab og familieforhold vil blive bevaret. I vil blive meget lykkeligere.«⁵

Styrk forholdet. Alle disse forslag kan være nyttige, men hvis I ikke kan huske dem, når I står midt i en svær samtale med jeres barn, så husk blot at spørge jer selv: »Hvordan kan denne situation være en mulighed for at styrke mit forhold til mit barn?« Lyt så til og følg den inspiration, I modtager.

Bliv ved med at prøve. Det kan være svært at være en god forælder,

men bliver man ved med at prøve at blive bedre, lykkes det. Præsident Howard W. Hunter (1907-1995) kom med denne opmuntring: »Gode forældre har elsket, ofret sig, været omsorgsfulde, undervist og sørget for sine børns behov. Hvis I har gjort og været alt dette og jeres børn stadig er på afveje, volder problemer eller er verdslige, så kan det stadig og alligevel meget vel være sådan, at I er gode forældre.«⁶ ■

Forfatteren bor i Sydafrika.

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Red børnene«, *Stjernen*, jan. 1995, s. 57.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. Russell M. Nelson, »Lyt for at lære«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1991, s. 22.
4. Marvin J. Ashton, »Tungen kan være et skarpt sværd«, *Stjernen*, juli 1992, s. 20.
5. Gordon B. Hinckley, »Sen til vrede«, *Liahona*, nov. 2007, s. 66.
6. Se Howard W. Hunter, »Forældres omsorg for deres børn«, *Den danske Stjerne*, apr. 1984, s. 113.

TAL MED TEENAGERE

Det kan i sig selv være svært nok at skulle tale om udfordringer, men det kan være endnu sværere at tale med teenagere, som kæmper for at finde deres egen identitet – gerne uafhængigt af forældrene. Unge er under et enormt hårdt pres både akademisk, følelsesmæssigt og socialt. Deres tro og værdier bliver sommetider draget i tvivl af deres venner og jævnaldrende. Deres forhold til forældrene kan blive meget skrøbeligt i denne fase af deres udvikling, så det er ikke ualmindeligt, at teenagere føler sig forvirrede, ensomme, angste, usikre, hjælpeløse, isolerede eller endog deprimerede.

Forældre, som forstår og viser hensyn til disse udfordringer, vil være bedre i stand til at hjælpe deres teenagere, når de har allermost behov for deres forældre.

BEDSTEFAR, FAR

Aaron L. West

Kirkens forlag

Prøv at forestille jer 3.000 missionærer samlet i et stort lokale. 2.999 af dem taler begejstret og ser hen mod det samme sted i lokalet. Nogle står på tæer. Andre hopper for at få et kort glimt hen over dem, der står på tæer. Nogle står på klapstole. En missionær sidder på en klapstol, med albuerne på hans knæ, hænderne er foldet og hovedet bøjet.

Det er måske ikke helt præcist det, der skete, men det er sådan, at jeg husker det. Sådan havde jeg det. Jeg var den ene missionær.

Når I forestiller jer situationen, kunne I tro, at jeg var ensom eller ked af det. Faktisk oplevede jeg et af de lykkeligste øjeblikke i mit liv – et øjeblik, som jeg med glæde har tænkt tilbage på mange gange siden.

Jeg var på missionærskolen i Provo i Utah og forberedte mig til at tjene som fuldtidsmissionær i Quito-missionen i Ecuador. Præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), der på det tidspunkt var førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, kom for at tale til alle missionærerne på MTC.

Det var efter mødet, at der opstod et stort ståhej. Jeg lagde mærke til, at ingen gik hen mod dørene, så jeg spurgte en anden ældste, hvad der skete.

»Præsident Hinckleys barnebarn er her på MTC,« sagde han, »og præsident Hinckley er lige gået ned fra forhøjningen for at give ham et knus!«

Med den forklaring trådte ældsten op på sin stol for at kunne se bedre, og han udbød: »Wow! Ville det ikke være fantastisk at have præsident Hinckley som bedstefar?«

Jeg elskede og respekterede præsident Hinckley, og jeg var blevet inspireret af hans tale den dag. Men i det øjeblik kom en tanke til mig, som fik mig til at sidde på min stol i stedet for at stå på den. Midt i al den muntre begejstring sad jeg stille og tænkte: »Jeg er sikker på, at det ville være fantastisk at have præsident Hinckley som bedstefar. Men jeg ville ikke bytte min bedstefar Felt eller min bedstefar West bort for ham.« Jeg løftede hovedet og havde en varm følelse af taknemlighed, mens jeg tænkte på min arv og min familie.

Så kom endnu en tanke, der var stærkere end den første: »Desuden er jeg Guds søn.« Jeg vidste, at jeg, der var barnebarn af en tandlæge og en fabriksleder, havde lige så stor værdi som et barnebarn af en profet. Hvorfor? Vi havde begge den samme Fader i himlen.

De andre 2.999 missionærer gik til sidst hen mod dørene i det store lokale. Jeg fulgtes med dem, mere forberedt på at tjene Herren, end jeg havde været nogle få minutter før. ■

ENHVER PRØVE KAN GIVE STØRRE TRO

Giorgia Murgia

Da jeg som syvårig hørte, at min far var blevet dræbt i en ulykke, bad jeg om et mirakel.

Som barn var et af de bedste tidspunkter på dagen, når jeg ventede på, at min far kom hjem fra arbejde. Jeg kiggede ud af vinduet og så ham komme, og jeg talte hvert af hans skridt hen mod huset og så frem til den glæde, han bragte med sig. Jeg havde aldrig forestillet mig, at jeg

skulle klare mig uden den følelse.

En dag, hvor jeg var syv år, kom der i stedet for min far en mand med et alvorligt ansigt. Han stod i døren og fortalte os, at min far var blevet dræbt i en ulykke.

Den dag var jeg stille. Jeg så på min fireårige bror og min mor, så ung og

så alene, og jeg græd ikke. Jeg troede ikke, at det kunne være sandt, så jeg gik hen til vinduet og stirrede ud på gaden. Jeg begyndte at mærke en ubærlig kraft presse ned på mine skuldre, en vægt, der ikke tillod mig at ånde normalt, et pres, der holdt mig nede.

Kort tid efter min fars død gik jeg alene ind på mit værelse i solnedgangens sidste lys og bad til min himmelske Fader, som jeg var blevet belært om. Jeg bønfuldt ham om at lade mig se min elskede far igen, blot for at give ham et knus. I mit hjerte var jeg sikker på, at vor himmelske Fader ville skænke mig det mirakel.

Den dag så jeg ikke min far eller gav ham et knus, men jeg fik meget mere. Det var, som om jeg mærkede Frelserens hænder på mine skuldre. Hans nærværelse var næsten mærkbar, da han fjernede den vægt, der trykkede mod mit bryst.

Og nu næsten 20 år efter har den lindring aldrig forladt mig. Jeg har til tider følt sorg, men aldrig tomhed ved

FRELSEREN KAN HELBREDE OG STYRKE

»Og på grund af hans altomfattende og evige offer (se Alma 34:14), har [Frelseren] fuldkommen empati og kan udstrække sin barmhjertigheds arme. Han kan række ud, røre og komme til hjælp, helbrede og styrke os til at blive mere, end vi ellers kunne blive, og hjælpe os til at udrette det, som vi aldrig ville kunne udrette,

hvis vi kun skulle forlade os på vores egen styrke ...

De enestående byrder i vores liv hjælper os til at stole på den hellige Messias' fortjeneste, barmhjertighed og nåde (se 2 Ne 2:8). Jeg vidner om og lover, at Frelseren vil hjælpe os med at bære vore byrder med lethed (se Mosi 24:15).«

Ældste David A. Bednar fra De Tolv Apostles Kvorum, »Bære deres byrder med lethed«, *Liahona*, maj 2014, s. 90.

Nu mere end 20 år efter har den hjælp, Frelseren gav mig, aldrig forladt mig. Mange gange er Ånden kommet til mig for at trøste mig, hjælpe mig og vise mig vej.

at miste min far. Jeg kan kigge tilbage og se, hvor mange gange Ånden er kommet for at trøste mig, hjælpe mig og vise mig den vej, jeg skal gå for at følge i Frelserens dyrebare fodspor. Jeg kan mærke hans tilstedeværelse i mit liv takket være denne første prøve, der hjælper mig til at se hverdagens prøvelser i et evigt perspektiv. Jeg ved, at det er evangeliet i vores tilværelse, der tillader os at mærke den usynlige berøring af Frelserens hånd.

Jeg er blevet viet for evighed, og min mand og jeg har nu tre små piger, der bringer en smagsprøve af himlen ind i vores hjem. Når jeg ser dem, fryder jeg mig i fred og i viden om, at enhver sorg, prøvelse eller udfordring

i deres liv kan medbringe større tro, nye vidnesbyrd og vidunderlige mirakler. Jeg fryder mig i den sikrede om, at hvis de har brug for

noget ud over det, min mand og jeg kan give dem, vil de blive beskyttet, trøstet og reddet, ligesom jeg blev. ■
Forfatteren bor på Sardinien i Italien.

AT LÆRE AF SINE PRØVELSER

Selv om det er vigtigt at bede om styrke og hjælp i prøvelser, så er det også vigtigt at bede om at lære af sine prøvelser. I kan bede om »øjne til at se og ører til at høre« (5 Mos 29:3) om Herrens milde barmhjertighed og nåde i jeres liv (se Eter 6:12).

Overvej i jeres dagbog at skrive nogle af de lektier, I har lært, og nogle tegn på vor himmelske Faders kærlighed, som I har oplevet i en vanskelig periode i jeres tilværelse.

STÅ SOM GUDS vidner

**Ældste
Dallin H. Oaks**
De Tolv Apostles
Kvorum

*Som »jordens salt« må vi sidste
dages hellige bevare vores kraft
ved at efterleve vores religion
og ved at gøre os gældende som
Guds vidner.*

Vi lever i en verden, hvor mange benægter Guds eksistens og betydningen af hans befalinger. Jeg håber, at det, jeg siger, vil hjælpe jer til at være mere standhaftige i jeres pligt til at vidne om Gud og handle for sandhed og retskaffenhed.

I.

Jeg begynder med de tre første af vore trosartikler:

»Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden.

Vi tror, at menneskene vil blive straffet for deres egne synder og ikke for Adams overtrædelse.

Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer« (TA 1:1-3).

En stor profet i Mormons Bog har undervist i de samme sandheder:

»Tro på Gud; tro, at han er til, og at han har skabt alt, både i himlen og på jorden; tro, at han har al visdom og al magt, både i himlen og på jorden; tro, at mennesket ikke fatter alt det, som Herren kan fatte.

Og videre, tro, at I må omvende jer fra jeres synder og aflægge dem og ydmyge jer for Gud; og bed i hjertets oprigtighed om, at han vil tilgive jer; og se, hvis I tror alt dette, så se til, at I gør det« (Mosi 4:9-10).

Som kontrast hertil benægter eller betvivler mange i dag Guds eksistens og insisterer på, at alle regler for adfærd er menneskeskabte og derfor vilkårligt kan accepteres eller afvises.

Hvorfor taler jeg om så grundlæggende sandheder som Guds eksistens, og at der er noget, der er absolut rigtigt eller forkert, som regulerer vores adfærd? Nogle gange er det mest nødvendige at undervise i det, som vi har en tendens til at tage for givet. Vi kan forsømme de enkle, grundlæggende sandheder, fordi vi går ud fra, at alle forstår dem, men det gør de ikke. Vi må fremhæve de grundlæggende sandheder, hvorpå vores tro er baseret. I sidste ende omfatter det Guds eksistens og den evige eksistens af sandheder, og at noget er rigtigt og forkert som defineret af Guds lære og hans befalinger.

II.

Den fornægtelse af Gud eller bagatellisering af hans betydning i menneskenes tilværelse, som begyndte i renæssancen, er blevet meget fremherskende i vore dage. Forherligelsen af menneskelig logik har haft gode og dårlige virkninger. Videnskaben har bidraget til utallige forbedringer i vores liv, men afvisningen af guddommelig myndighed som den ultimative basis for rigtigt og forkert af personer, der har erstattet Gud med videnskab, har fået mange religiøse personer til at stille dette spørgsmål: »Hvorfor er en dygtig, liberal filosofys mening [eller tilmed en tilkendegivelse fra en ret under USA's højesteret] ... mere relevant for moralske beslutninger end Guds vilje?»¹

De, der har brugt menneskelig logik til at fortrænge guddommelig indflydelse i deres liv, har begrænset sig selv og samtidig gjort civilisationen fattigere.

Jeg er taknemlig for at vide, at der er to metoder til at opnå viden – den videnskabelige metode og den åndelige metode, som begynder med tro på Gud og at støtte sig til skrifterne, inspireret undervisning og personlig åbenbaring. Der er ingen ultimativ konflikt mellem viden opnået ved disse forskellige metoder, for Gud, vor almægtige evige Fader, kender al sandhed og tilskynder os til at lære på begge måder.

Profetier om de sidste dage forudsiger stor modstand mod inspireret sandhed og handling. Nogle af disse

profetier vedrører antikrist, og andre taler om den store og vederstyggelige kirke.

Antikrist

Apostlen Johannes brugte betegnelsen antikrist til at beskrive en person, »der fornægter Faderen og Sønnen« (1 Joh 2:22). De, der i dag benægter Guds eksistens, bliver kaldt ateister. Nogle af dem håner troen hos dem, der tror på det, der ikke kan bevises, samtidig med at de aggressivt benægter guddommelig eksistens, som de ikke kan modbevise.

Vi er forberedt på sådanne benægtelser af Gud af beretningen i Mormons Bog om en mand ved navn Korihor. I vendinger, der minder om de mest ateistiske tekster i vore dage, belærte Korihor også, han der to gange blev kaldt for en »antikrist« (Alma:30:6, 12):

»Se, I kan ikke kende til det, som I ikke ser; derfor kan I ikke vide, at der skal komme en Kristus.

I ser fremad og siger, at I ser forladelse for jeres synder. Men se, det er følgen af et vanvittigt sind, og denne forstyrrelse i jeres sind sker på grund af jeres fædres overleveringer, der forleder jer til en tro på noget, der ikke er sådan« (Alma 30:15-16).

Korihor erklærede også, »at der ikke kunne foretages nogen soning af menneskenes synder«. Hans beskrivelse af konsekvenserne af hans afvisning af tanken om synd og en Frelser ligner til forbløffelse den tro, man finder blandt mange i vore dage: »At det i dette liv gik enhver i forhold til skabningens adfærd, derfor havde enhver fremgang i forhold til sine naturlige talenter, og ... enhver tilegnede sig i forhold til sin styrke, og *hvad end et menneske gjorde, var det ingen forbrydelse*« (Alma 30:17; fremhævelse tilføjet).

Moralsk relativisme

I dag kalder vi Korihors filosofi for moralsk relativisme. To iagttagere har beskrevet denne filosofi således: »Når det kommer til moralske spørgsmål, så er der ingen universelt objektive rigtige eller forkerte svar, ingen upassende eller passende domme og ingen fornuftige eller rationelle måder, hvorved man kan skelne moralsk, som gælder hver gang, overalt og for enhver person.«²

»Humanisme gør et menneske til gud, det højeste væsen, og det uddannede, menneskelige sind bliver dommer over alt, der er sandt, godt og smukt.«

Mange anvender denne holdning i de populære medier og som svar på gruppepres. »Bryd fri fra de gamle regler. Gør det, som du føler godt ved. Der er intet ansvar ud over det, som menneskers love eller offentlighedens mishag pålægger dem, der bliver fanget.« Bag sådanne tanker ligger der en antagelse om, at der ikke findes en Gud, og hvis der gør, er han ikke kommet med befalinger, der gælder os i vor tid.

Sekulær humanisme

Afvisningen af en Gud, der ikke kan bevises, og benægtelsen af rigtigt og forkert yder stor indflydelse i den højere uddannelsesverden. Sekulær humanisme, en gren af humanismen, der sikkert hedder sådan på grund af dens stærke tilknytning til sekularisme, er bevidst eller ubevidst en del af undervisningen hos mange undervisere på college og på universiteter.

For religiøse personer er det anstødelige element i de forskellige humanistiske filosofier deres afvisning af Guds eksistens og fornægtelsen af moralske absolutter med rod i hans befalinger. Således afviste Det Humanistiske Manifest fra 1973 det »traditionelle moralkodeks« og »traditionelle dogmatiske eller autoritative religioner, som placerer åbenbaring, Gud, ritualer eller trosbekendelser højere end menneskelige behov og erfaringer«. Der står endvidere: »Vi kan ikke afklare noget guddommeligt formål ... for den menneskelige race ... Mennesker er ansvarlige for det, vi er eller vil blive. Ingen gud kan frelse os; vi må frelse os selv.«³

Naturligvis har tilhængere af humanisme ydet mange positive bidrag. De har fx støttet demokrati, menneskerettigheder, uddannelse og materielle fremskridt. Så længe

Nefi fik i en åbenbaring at vide, at der kun var »to kirker«: »Guds lams kirke« og »Djævelens kirke«.

disse fremskridt ikke udelukker de troende, så er vores problem med humanismen dens afvisning af guddommelig myndighed og værdier.

En tidligere BYU-professor Chauncey Riddle har skrevet: »Humanisme gør et menneske til gud, det højeste væsen, og det uddannede, menneskelige sind bliver dommer over alt, der er sandt, godt og smukt.« Han minder os også om, at humanisme »får god presse i verden i dag, fordi de fleste forfattere, udgivere, videnskabsmænd og personer i medierne har denne overbevisning.«⁴

Mange, der benægter eller tvivler på Guds eksistens, fraskriver sig filosofien bag moralsk relativisme. De ser sig selv som havende nogle ydre standarder for rigtigt og forkert, selv om det kan være svært at forklare absolutte standarder, som ikke er baseret på tro på Gud. Sekulære humanister, som formelt afviser »traditionel religiøs moral« og erklærer deres tillid til »videnskabelig afprøvning og bevis«,⁵ synes at opfylde en profeti

fra Mormons Bog om dem, »der lever uden Gud i verden« (Mosi 27:31).

Den store og vederstyggelige kirke og andre »kirker«

Profetier i Mormons Bog beskriver »hele jordens store og vederstyggelige kirke, hvis grundlægger er Djævelen« (1 Ne 14:17). Denne »kirke« profeteres at have »herredømme over hele jorden, blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk« (1 Ne 14:11). Denne kirke kaldes »yderst vederstyggelig, mere end alle andre kirker«, og den siges at handle for »at få verdens ros« ved at bringe »Guds hellige ... i fangenskab« (1 Ne 13:5, 9).

Eftersom ingen religiøs trosretning – hverken kristen eller ikke-kristen – nogensinde har haft »herredømme« over alle jordens nationer eller mulighed for at bringe alle Guds hellige »i fangenskab«, må denne »store og vederstyggelige kirke« være noget langt mere fremherskende og udbredt end en enkelt »kirke«, som vi forstår det ord i dag. Det kan være enhver filosofi eller organisation, der modsætter sig tro på Gud. Og det

»fangenskab«, hvori denne »kirke« søger at bringe de hellige, vil ikke så meget være en fysisk tilbageholdelse som et fangenskab af falske ideer.

Nefi fik i en åbenbaring at vide, at der kun var »to kirker«: »Guds lams kirke« og »Djævelens kirke« (1 Ne 14:10; se også 13:4-6). Denne beskrivelse antyder forskellen på dem, der tror på Gud og søger at tjene ham efter bedste evne, og dem, der afviser Guds eksistens (se 1 Ne 14:10).

Andre lærdomme i Mormons Bog bruger også ordet *kirke* til at angive tro på eller ingen tro på Gud. I de sidste kapitler i 2 Nefi profeteres det, at ikke-jøderne i de sidste dage vil opbygge »mange kirker«, der vil nedgøre »Guds kraft og mirakler, og [de] priser ... sig [af] egen visdom og deres egen lærdom, så de kan skaffe sig vinding« (2 Ne 26:20). Der fortælles om »kirker, som er bygget op, og ikke til Herren« (2 Ne 28:3), som vil »undervise med deres egen lærdom« og »forkaster Guds ... kraft« (2 Ne 28:4, 5). De »siger til folket: Lyt til os, og hør vor forskrift; for se, der er ingen Gud i dag« (2 Ne 28:5).

Frelseren advarede i sin tjenestegerning blandt nefitterne mod en kirke, der ikke er »bygget på mit evangelium ... [men] bygget på menneskers gerninger eller på Djævelens gerninger« (3 Ne 27:11); se også belæringen om »den store og rummelige bygning« i 1 Ne 8:26-33; 11:35 og 12:18). Disse advarsler er ikke begrænset til religiøse organisationer. I vore dage omfatter de også en lang række sekulære filosofier og aktiviteter.

III.

Mange mennesker, der tror på Gud og på, at der findes rigtigt og forkert på grund af hans befalinger, oplever hån og spot i verdslig undervisning, og fornægtelse af Gud finder sted i mange organisationer, herunder uddannelsesinstitutioner og medierne. Sådanne profeterede udfordringer opleves af et stadigt mindre antal gudfrygtige mennesker, der deler vores tro på Gud og på rigtigt og forkert, der findes på grund af hans befalinger. Det er blot en gentagelse af, hvad man også så på Frelserens tid.

Selv når vi er »trængt«, er vi »ikke fortvivlede« (2 Kor 4:8).

Vi ved, at vores åndelige udvikling kræver »en modsætning i alt« (2 Ne 2:11). Vi ved også, at Herren finder »det tjenligt at revse sit folk; ja, han prøver deres tålmodighed og deres tro« (Mosi 23:21). Men skriften lærer os også, at han vil befri dem, der sætter deres lid til ham (se 1 Sam 17:37, 45-46; Sl 34:23; Ordsp 3:5-6; Alma 36:27; 38:5).

Jeg vil nu foreslå tre ting, vi kan gøre i respons på de herskende tilstande, og jeg begynder med det, der er lettest. Mormons Bog lærer os, at vi bør »stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor [vi] måtte befinde [os]« (Mosi 18:9).

Ær Guds navn og indflydelse

Vi lærer at »tro på Kristus og ikke forkaste ham« (2 Ne 25:29); at »se hen til [Kristus] i alle [vore] tanker, tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:36) og at »tale om Kristus«, »fryde os i Kristus« og »prædike om Kristus« (se 2 Ne 25:26). At gøre det i vore personlige bønner og i vore personlige hilsener er to måder at gøre dette på.

Både i vore personlige bønner og i familiebønner bør vi bede Gud om at hjælpe os og vores næste og ledere om at anerkende Gud, vor Skaber, og det rigtige og forkerte, som er fastlagt ved hans befalinger. Vi bør gøre det til gavn for hans børn overalt.

Vi bør også modstå den nuværende tendens til at afstå fra religiøse henvisninger, selv i personlig kommunikation. I de seneste år er medtagelse af religiøse symboler og ærbødige ord i julekort og kondolencekort næsten forsvundet. Når vi træffer valg om denne form for kommunikation, bør vi ikke deltage i at slette hellige påmindelser i vores personlige kommunikation. Som troende har vi en pligt til at bevare Guds og Kristi navn og indflydelse i vore samtaler, tilværelse og kultur.

Offentlig anerkendelse af Guds velsignelser

Støt offentlig anerkendelse af Guds velsignelser. Dette modvirker den mindskede benævnelse af religiøs tro og henvisninger til Gud og hans velsignelser i vore offentlige samtaler. Prøv fx at sammenligne nuværende offentlige dokumenter og taler af regeringsledere i USA med tilsvarende dokumenter og ord fra ledere i USA's første

to århundreder. Så vil I finde tegn på en bevidst indsats på at fjerne henvisninger til Gud og religions indflydelse i USA's grundlæggelse og bevarelse.

Hvad kan vi gøre ved det? For det første kan vi være et godt eksempel i vores familie og i undervisning i Kirken ved at anerkende Herrens velsignelser i vores tilværelse og i vores land. For at gøre det »med visdom og orden« (Mosi 4:27) bør vi ikke virke til at benægte, at vores land omfatter og er blevet velsignet af borgere af jødisk, muslimsk og andre ikke-kristne trosretninger så vel som af ateister. Men vi bør fx tale sandt om den kendsgerning, at USA blev grundlagt af personer og ledere, som fortrinsvis var kristne, og som indføjede principperne fra deres tro i landets forfatning, love og kultur.⁶

I et nyere essay insisterer bror Clayton Christensen, der er professor ved Harvard Business School og tidligere områdehalvfjerdsår, på, at religion er fundamentet for både demokrati og velstand. Han minder os om, at både demokrati og kapitalisme i høj grad afhænger af lydighed over for det, der ikke kan gennemtvinges, og at denne forudsætning afhænger af religion, der lærer os grundlæggende ting som »menneskers lighed, betydningen af at respektere andres ejendom samt personlig ærlighed og retskaffenhed«. Sekularisme, der stræber efter at erstatte en gudsbaseret religion, har ingen kraft eller plan for at levere det, som bror Christensen kalder »det nødvendige grundlag for omfattende lydighed mod det uigennemtvungelige«.⁷

Kæmp for fri udøvelse af religion

Kæmp for fri udøvelse af religion. Det er lidt vanskeligere, for det kræver samarbejde og handling fra troende i forskellige trosretninger. Hvor et land er garanteret fri udøvelse af religion, bør vi presse embedsmænd til at ære disse garantier. Her vil jeg blot fremhæve to aktuelle eksempler på bekymringer.

Den første involverer offentlig bøn. Bøn finder sted, hvor mennesker taler til et guddommeligt væsen, uagtet hvad deres opfattelse af Gud er, eller hvordan de vælger at tale til ham. Uanset indholdet af en bøn, som varierer i henhold til troen hos den, der beder, så er en bøn, der udtales

offentligt, en vigtig bekræftelse eller symbol på en gruppes fælles afhængighed af og ærbødighed for Gud. Det kan fx være bønner ved indledningen til møder i lovgivende forsamlinger eller råd og ved aflæggelse af ed forud for vidnesbyrd i retten eller officielle indsættelser. Uanset, hvad personen, der er udpeget til at bede, har af forestilling om Gud og uagtet vedkommendes religiøse overbevisning eller måde at bede på, så håber jeg, at vi symbolsk bevidner vores tro på Gud ved en bøn og gør det klogt og med tolerance. Det er værd at kæmpe for.

For det andet bør vi være på vagt for og modsætte os embedsmænd og meningsdannere, der foreslår, at fri udøvelse af religion er begrænset til »frihed til at tilbede«. I USA omfatter garantien til »fri udøvelse« fx retten til at træde ud af sin privatsfære, og herunder også kirker, synagoger og moskeer og handle ud fra vores tro, og alt dette er kun begrænset af myndigheders lovlige anvendelse af nødvendig magt til at sikre offentlighedens sundhed, sikkerhed og velfærd. Fri udøvelse beskytter selvfølgelig religiøse medborgere, når de handler i henhold til deres tro i offentlige debatter, og når de bruger deres stemme som borgere eller som lovgivere.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum udtalte i en tale ved et landsdækkende møde for kristne ledere, at vi sidste dages hellige er »ivrige efter at arbejde sammen om ... at garantere religionsfriheden, der vil tillade os alle at tale [og handle] i sager, der berører den kristne samvittighed i forbindelse med sociale spørgsmål i vor tid.«⁸

Vi må støtte koalitioner af religiøse ledere og gudfrygtige mennesker, der samles for at forsvare den traditionelle kultur med tro på Gud og anerkendelse af hans velsignelser.

IV.

Afslutningsvis vil jeg minde alle troende overalt om, at vi har en højtidelig, religiøs pligt til at være Guds vidner. Vi må stå ved vores religiøse tro, stå sammen om at insistere på vores ret til fri udøvelse af vores religion og ære den vitale rolle, som religion spiller for at oprette, bevare og skabe fremgang i lande.

Vi må støtte koalitioner af religiøse ledere og gudfrygtige mennesker, der samles for at forsvare den traditionelle kultur med tro på Gud og anerkendelse af hans velsignelser.

Jeg minder mine medkristne om apostlen Johannes' alvorfulde ord:

»Men enhver ånd, som ikke bekender Jesus, er ikke af Gud, og det er Antikrists ånd, som I har hørt skal komme, og den er allerede nu i verden« (1 Joh 4:3).

Konsekvensen af, at vi ikke åbner munden som Guds vidner, ses i vor Frelseres ord om saltet, der har mistet sin kraft. Blandes det med andre stoffer mister det sin unikke kraft i helheden – og således kan vi også lade os fortynde af verdens værdier. Frelseren sagde: »Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker« (Matt 5:13).

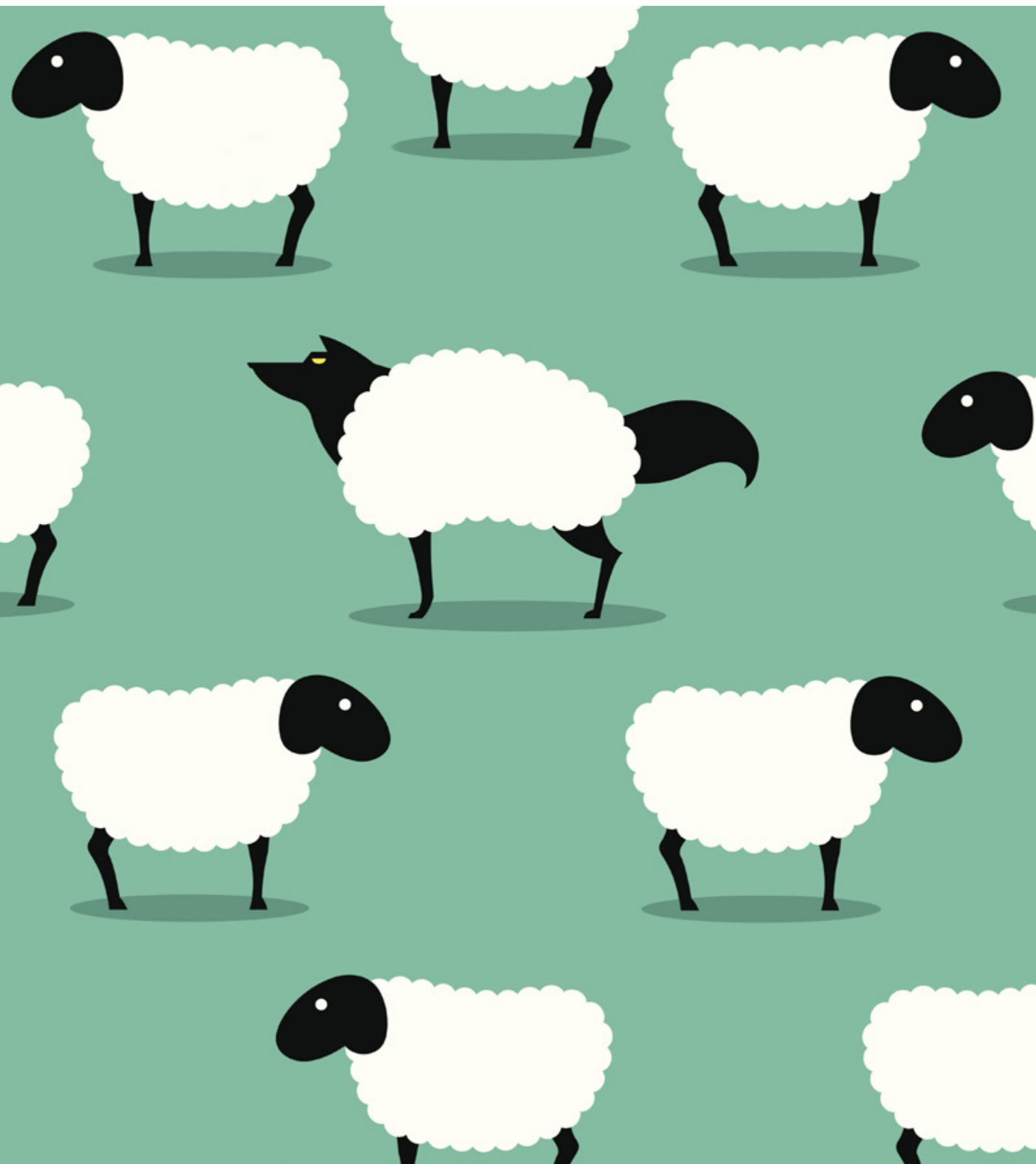
Som »jordens salt« (Matt 5:13) må vi sidste dages hellige bevare vores kraft ved at efterleve vores religion og ved at gøre os gældende som Guds vidner. Når vi gør det, går vi sammen med dem, der vil nyde

sandhedens og retskaffenhedens endelige sejr, når »hvert knæ [skal] bøje sig, og hver tunge skal bekende Gud« (Rom 14:11) og Herren Jesus Kristus, som vi tilbeder, og hvis tjenere vi er. ■

Fra foredraget »Witnesses of God« på Brigham Young University-Idaho, den 25. februar 2014. Hele den engelske tekst kan ses ved at besøge www2.byui.edu/DevotionalsandSpeeches.

NOTER

1. Stephen L. Carter, *The Culture of Disbelief: How American Law and Politics Trivialize Religious Devotion*, 1993, s. 226; se især kap. 11.
2. Francis J. Beckwith og Gregory Koukl, *Relativism: Feet Firmly Planted in Mid-Air*, 1998, s. 12-13.
3. I Paul Kurtz, red., *Humanist Manifestos I and II*, 1973, s. 14, 15-16.
4. Chauncey Riddle, *Think Independently: How to Think in This World but Not Think with It*, 2009, s. 120, 121.
5. I Kurtz, *Humanist Manifestos I and II*, s. 16.
6. Se John A. Howard, *Christianity: Lifeblood of America's Free Society, 1620-1945*, 2008, s. 51.
7. Clayton Christensen, »Religion Is the Foundation of Democracy and Prosperity«, se mormonperspectives.com/2011/02/08/religion-is-the-foundation-of-democracy-and-prosperity.
8. Se Jeffrey R. Holland, »Stå sammen om Kristi sags«, *Liahona*, aug. 2012, s. 26.

Satans oprør

Hvad var det egentligt, at Satan foreslog ved det store råd i forudtilværelsen?

Mark A. Mathews

Seminar og institut

Da jeg var ung, begyndte jeg at lægge mærke til en sjov tendens blandt nogle af Kirkens medlemmer. Når de var vidne til en situation, hvor man var enige om nogle regler, og der blev konsekvenser for ulydighed (fx ved kirkedisciplinering, når forældre irettesatte eller man håndhævede reglerne i missioner eller standarder og opførsel på Kirkens skoler), så sagde de ofte: »Men er det ikke sådan Satan ville gøre? Prøver de ikke at tvinge folk til at være retskafne?»

Til at begynde med overraskede denne respons mig – hvordan kunne nogle tro, at en praksis, som var godkendt af Herren og hans kirke kunne være en del af »Satans plan»? Sidenhen har jeg forstået, at sådanne misforståelser om Satans oprør og krigen i himlen er ret udbredte, og ligeledes er de forhastede beskyldninger om, hvad der i dag ligner den plan. Desværre kan de doktrinære misforståelser afstedkomme stor skade.

Sådanne misforståelser kan fx føre til, at nogle forældre ikke synes, at de kan opfordre deres børn til at komme i kirke. De kan lede til, at medlemmer af Kirken støtter lovliggørelse af alvorlig moralsk synd. Og sådanne misforståelser kan ironisk nok føre til, at nogle medlemmer af Kirken tror, at det at indgå og holde pagter og løfter om lydighed på en eller anden måde strider imod Guds plan, selvom lydighed mod de pagter er afgørende i Guds plan for frelse.

Det siger skrifterne

Visse ideer om, hvad Satan foreslog i forudtilværelsen, synes snarere at udspringe af tradition end af faktisk

åbenbaring om emnet. Derfor kan det være gavnligt at vende tilbage til selve skriften og finde ud af, hvad Herren faktisk har åbenbaret om denne vigtige sag. I skrifterne finder man den primære kilde om Satans forslag i de første vers af det fjerde kapitel i Moses' Bog:

»Og jeg, Gud Herren, talte til Moses og sagde: Denne Satan, som du har befalet i min Enbårnes navn, er den samme, som har været til fra begyndelsen, og han trådte frem for mig og sagde: Se, her er jeg, send mig, jeg vil være din søn, og jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes, og jeg vil visselig gøre det; giv mig derfor din ære.

Men se, min elskede Søn, som var min elskede og udvalgte fra begyndelsen, sagde til mig: Fader, din vilje ske, og æren være din for evigt.

Derfor, fordi Satan satte sig op mod mig og stræbte efter at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg, Gud Herren, havde givet det, og også fordi jeg skulle give ham min egen magt, foranledigede jeg ved min Enbårnes magt, at han skulle styrtes ned.

Og han blev Satan, ja, Djævelen, faderen til alle løgne, så han kunne bedrage og forblinde mennesker og føre dem fangne efter sin vilje, ja, så mange, som ikke vil lytte til min røst« (Moses 4:1-4).

Faderen til alle løgne

I disse vers står det klart, at vor himmelske Fader ikke bad om frivillige, der skulle træde ind og præsentere forskellige og modstridende planer for frelse, som visse har antaget. Det

var snarere Faderens plan, og han præsenterede den for sine åndebørn, som var samlet i det store råd i himlen. Jesus Kristus, der var den »udvalgte fra begyndelsen« til at være Frelser i den plan, foreslog ydmygt, at Faderens plan blev sat i værk ved at sige: »Fader, din vilje ske.« Det var i denne ramme, at Satan kom med det uvelkomne og arrogante forslag om at ændre vor himmelske Faders plan, så alle skulle frelses (se Moses 4:1). Inden vi kommer nærmere ind på, hvordan Satan hævdede at kunne udvirke dette, er det vigtigt at bemærke, at Satan i disse vers omtales som »faderen til alle løgne« (Moses 4:4). I en anden sammenhæng omtales han som »en løgner fra begyndelsen« (L&P 93:25). Det ville være absurd naivt at tro, at Satan fortalte sandheden, da han fremkom med den overdrevne påstand om at kunne frelse alle.

Hvis vi forstår Satans væsen og historie, vil det ikke være upassende at betragte ham som den første bondefanger, der prøvede at sælge os noget, han vidste, at han ikke var i stand til at fremskaffe. Han påstod, at han ville frelse os alle, hvis vi fulgte ham frem for den plan, som vor himmelske Fader havde udarbejdet for vores frelse, og som blev stadfæstet af vor Frelser Jesus Kristus.

Satan foreslog en løgn. Den ville ikke have virket. Den var ikke et levedygtigt alternativ til vor himmelske Faders allerede fuldkomne plan, den var snarere en fælde til at fange og bedrage folk til at følge Satan. Den var i sidste ende en plan for evig fortabelse, ikke for frelse.

Tilintetgørelse af handlefriheden

Det er vigtigt at bemærke, at disse skriftsteder ikke tydeliggør, *hvordan* Satan foreslog at gennemføre løgningen. Alt, skriften siger om det, er, at den ville »tilintetgøre menneskets handlefrihed« (Moses 4:3). Præsident J. Reuben Clark jun. (1871-1961), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab,

havde to mulige bud på, hvad det var, Satan agtede at gøre og mindede os samtidig om, at ingen af dem ville have virket. Han sagde: »Som jeg læser skriften, krævede Satans plan en af disse to ting: Enten at tvinge ... mennesket, eller også at frelse mennesket i synd. Jeg tvivler på, at menneskets intelligens kan fremtvinges. Men sikkert er det, at mennesket ikke kan frelses i synd« (Conference Report, okt. 1949, s. 193; citeret i *Doctrines of the Gospel Student Manual*, 2010, s. 15).

Selvom begge disse eventualiteter var uladsiggørlige, ser vi elementer af begge i Satans bestræbelser og taktik i dag. Tvang og magt anvendes for eksempel i dag af tyranner, der søger magt over nationer og af politiske aktivister, som forsøger at begrænse religionsfriheden og gennemtvunge accept af syndig adfærd i samfundet. Herren har eftertrykkeligt fordømt enhver udøvelse af »magt eller herredømme eller tvang over menneskenes børns sjæle i nogen som helst grad af uretfærdighed« (L&P 121: 37).

Dog har Herren også forklaret, at magt og indflydelse kan udøves i retfærdighed ved kærlig overtalelse, retfærdig irettesættelse og passende konsekvenser (se L&P 121:41-43). Denne vigtige tydeliggørelse viser, at passende kirke-disciplin og irettesættelse fra forældres side, håndhævelse af regler og standarder i missioner og på Kirkens skoler og vedtagelse af retfærdige love i samfundet er noget, der er godkendt af Herren, og er ikke en del af »Satans plan«. At man ærer handlefriheden betyder ikke, at man opfordrer til anarki.

Det andet mulige bud på, hvordan Satan havde tænkt sig at frelse alle, er beskrevet i Bible Dictionary: »Lucifer og hans følge ønskede, at frelse automatisk blev alle, der levede på jorden, til del, uagtet hvad deres personlige præferencer, handlefrihed eller hengivenhed var« (»War in Heaven«). Den anden tolkning er med andre ord, at Satan foreslog at frelse os alle, uanset hvad vi gjorde. Dette ville

i princippet tilintetgøre handlefriheden, fordi den blev gjort nytteløs. Hvis alle konsekvenser af vore valg blev fjernet, og alle modtog den samme belønning, ville vore valg blive meningsløse, og vores handlefrihed forødt.

Denne fortolkning af, hvordan Satan foreslog at frelse os, ses også i mange af hans bestræbelser og taktikker, som vi er bekendt med i dag. Satan lover konstant mennesker, at de kan leve i synd og stadig blive frelst, eller at de kan finde glæde i ugudelighed. Dette besnærende budskab om en nem frelse og syndig livsstil er meget populær i dag, ligesom Satans forslag var det i himlen, hvor mange fulgte ham (se Abr 3:28).

Disse eksempler viser os, at Satans tilgang ikke har ændret sig meget siden forudtilværelsen. Satan fortsætter med at lyve for folk ved at love dem, at de vil blive frelst, lykkelige eller hvad de nu ønsker at høre, hvis de følger ham. Han fortsætter også med at bruge tvang til at gennemtvinge sine uretfærdige synspunkter og metoder på andre. Således »fortsætter denne krig [fra himlen] på jorden ... der kriges om de samme emner, og den samme frelse er på spil« (Bible Dictionary, »War in Heaven«).

Oprørsplanen

Måske er den enkleste måde at beskrive Satans plan på ikke baseret på spekulationer eller teorier om, hvad Satan foreslog at gøre, men på hvad det var, at hans plan førte ham og hans tilhængere til – oprør. I skriften gentages det flere gange, at Satan gjorde åbent oprør mod Gud. Herren siger for eksempel: »Satan satte sig op mod mig« (Moses 4:3); »en af Guds engle, som havde myndighed i Guds nærhed ... gjorde oprør mod den enbårne Søn« (L&P 76:25) og »han satte sig op mod mig, idet han sagde: Giv mig din ære! hvilket er min magt« (L&P 29:36).

Disse vers gør det klart, at Satans udspil ikke var et uskyldigt forslag for at forbedre Guds plan. Det var et oprør, en revolte, et forsøg på mytteri for at vælte Gud fra hans trone og overtage himlen. De, der fulgte Satan, erklærede krig i himlen og gjorde sig til fjender af Gud. De tilintetgjorde deres handlefrihed, fordi de nægtede »at vælge

frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler«, i stedet for valgte de »fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27). Følgen blev, at »en tredjedel af himlens hærskarer ... vend[t]e sig bort fra [Gud] på grund af deres handlefrihed« (L&P 29:36).

Den enkleste måde at betragte Satans plan på er med andre ord at se den som en oprørsplan og ulydighed mod Gud. Gud opsummerede derimod sin plan med disse ord: »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem« (Abr 3:25). Dertil kommer: »Vi tror, at hele menneskeheden i kraft af Kristi forsoning kan blive frelst ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer« (TA 1:3). Således er Guds plan en plan for lydighed og retfærdighed, hvorimod Satans plan handler om ulydighed og oprør.

Kend planen

En god forståelse af forskellen på Guds plan og Satans mål kan hjælpe os til klart at skelne mellem, hvem der følger Satan, og hvem der ikke gør. Det kan hjælpe os til at undgå at beskyldte dem, som opfordrer til retfærdighed og lydighed, for at følge Satans plan, når de i virkeligheden følger Guds plan. Det vil også afsløre, hvem der følger Satans plan i dag.

De, som protesterer og gør oprør mod Gud og hans profeter, de, som søger at ændre Guds plan, de, som kræver slækkelse af retfærdige standarder og som tvinger andre til at skulle acceptere umoralsk adfærd, og de, som søger at lokke folk til at tro, at ugudelighed er lykke, og at vi kan finde frelse i synd, støtter alle forskellige dele af Satans oprørske strategi.

Må vi følge vor himmelske Faders sande plan, en plan til frelse »i kraft af Kristi forsoning« og »ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer« (TA 1:3). ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Feedback til denne artikel eller nogen anden artikel i Liahona sendes på e-mail til liahona@ldschurch.org.

**Ældste
Ulisses Soares**
De Halvfjerds'
Præsidium

HOLD FAST VED JERNSTANGEN

*Hvis vi udøver tro og flittigt adlyder Herrens befalinger,
kan vi lettere vælge det rette.*

Da et godt medlem af Kirken, som jeg kender, gik på college, blev han inviteret til en fest lørdag aften hjemme hos en medstuderende. Min vens collegelærere var også inviteret, især dem, der var venlige over for de studerende. Festen virkede spændende og tryk.

Men da min ven ankom, forstod han hurtigt, at atmosfæren ikke var det, han havde forventet. Studerende drak, røg, tog narkotika og gjorde forfærdelige ting i alle hjørner af huset. Han blev bekymret og bestemte sig for at gå, men festen foregik langt fra hans hjem. Han var kørt derud med nogle venner, så han kunne på ingen måde selv komme hjem.

I den situation bad han stille til Herren og bad om hjælp. Efter nogle overvejelser følte han, at han skulle gå udenfor. Han fulgte sin fornemmelse og blev uden for huset, indtil festen var forbi.

På vejen hjem talte hans venner om de forfærdelige ting, der var sket under festen. Min ven følte sig ubehageligt til mode ved situationen. Det var ikke let for ham at høre på.

Da han tog nadveren næste dag i kirken, følte han sig dog rolig og fredfyldt og sikker på, at han havde truffet den rigtige beslutning. Han forstod, hvad det vil sige at gribe fat i jernstangen og ikke give slip – selv midt i mørkets tåger. Han forstod klart, hvad Nefi sagde til sine brødre, da han sagde: »Den, der ville lytte til Guds ord og ville holde fast ved det, de skulle aldrig fortabes, ej heller kunne Modstanderens fristelser og brændende pile overvælde dem, så de blev blinde, og føre dem bort til undergang« (1 Ne 15:24).

Forestil jer, hvad der kunne være sket, hvis den unge mand, fordi han var pinligt berørt, ikke havde været stærk nok til at holde fast i jernstangen. På grund af denne og andre beslutninger blev han gift med en ung kvinde i templet, fik en retskaffen familie og opnåede succes. Han tjener i dag trofast i Kirken og søger at være et godt eksempel for sine børn.

Det naturlige menneske

Det er ikke let at møde fristelser dagligt. Vi bliver alle udsat for omgivelser, der er

uvenlige over for Jesu Kristi evangelium. Vi lever i en verden, der moralsk set går ned ad bakke. Medier og teknologi opfordrer os til at deltage i nedbrydende aktiviteter, der ødelægger vores liv, og som strider mod vores tro og værdierne i Jesu Kristi evangelium. Pres fra venner, der ikke har vore værdier, eller som har vore værdier, men er svage i deres tro, skubber os til at deltage i nedværdigende opførelse. Oveni det må vi håndtere det naturlige menneske, som eksisterer i os alle.

Guide til Skrifterne definerer det naturlige menneske som »et menneske, som lader sig lede af kødelige lidenskaber, begær og ønsker snarere end af Helligåndens tilskyndelser. Et sådant menneske kan nok forstå det, der er fysisk, men ikke det, der er åndeligt ... Enhver må fødes på ny ved Jesu Kristi forsoning for at ophøre med at være et naturligt menneske.«¹

Præsident Thomas S. Monson citerer ofte en enkel talemåde, der kan hjælpe os til at undgå at blive distraheret af fristelse og holde os på sporet i den rette retning: »Du kan ikke gøre ret ved at gøre det forkerte, og du kan ikke gøre det forkerte ved at gøre ret.«²

Hvis vi udøver tro og flittigt adlyder Herrens befalinger, kan vi lettere vælge det rette.

Kristi lys

Profeten Mormon underviste sit folk:

»Derfor viser jeg jer, hvordan man skal dømmes; for alt, hvad der tilskynder til at gøre godt og formår til at tro på Kristus, udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan I med

Min ven følte, at han skulle forlade festen og blive udenfor, indtil festen var forbi. Han forstod, hvad det vil sige at gribe fat i jernstangen og ikke give slip – selv midt i mørkets tåger.

fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud.

Men hvad som helst, der formår menneskene til at gøre ondt og ikke tro på Kristus og fornægte ham og ikke tjene Gud, det kan I med fuldkommen kundskab vide er af Djævelen; for på denne måde virker Djævelen, for han formår ingen til at gøre godt, nej, ikke én, ej heller gør hans engle, ej heller gør de, som underkaster sig ham« (Moro 7:16-17).

Vor himmelske Fader har givet os Kristi lys, der er »guddommelig energi, kraft eller påvirkning, som kommer fra Gud gennem Kristus og giver liv og lys til alting«.³ Det hjælper os til at vælge mellem rigtigt og forkert. Denne gave hjælper sammen med Helligåndens ledsagelse os til at afgøre, om et valg placerer os på Herrens territorium eller bag fjendens linjer. Hvis vores adfærd er god, bliver vi inspireret af Gud. Hvis vores adfærd er dårlig, bliver vi inspireret af fjenden.

Min collegeven brugte disse to gaver. Kristi lys hjalp ham til at afgøre, hvad der var rigtigt, og Helligånden vejledte ham om, hvilken vej han skulle gå. Disse to gaver er tilgængelige for dem, der holder fast ved jernstangen.

Omvendelsens gave

Lad os forestille os, at vi af en eller anden grund er blevet narret eller forvirret af fristelse og ender med at begå en synd. Hvad bør vi gøre? Hvis vi falder for fristelse og synder, må vi forlige os med Gud. Med skriftens sprog må vi omvende os.

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt:

»Når vi synder, vender vi os væk fra Gud. Når vi omvender os, vender vi os tilbage mod Gud.

Opfordringen om at omvende os kommer sjældent med en revsende røst, men snarere en kærlig henvendelse om at vende om og igen vend[*e sig*] mod Gud [se Hel 7:17]. Det er en kærlig Fader og hans enbårne Søn, der kalder på os til at være mere, end vi er, til at nå op på et højere niveau i vores liv, til at ændre os og føle glæden ved at holde befalingerne. Vi er Kristi disciple og glæder os over omvendelsens velsignelser og glæden ved at være tilgivet. De bliver en del af os, som former den måde, hvorpå vi tænker og føler.«⁴

Omvendelse er en vidunderlige gave, der er tilgængelig for alle, der ønsker at vende tilbage til Gud og tillade ham at forme deres liv.

Vi blev født med et guddommeligt frø i vores ånd, fordi vi er Guds børn. Dette frø har brug for at vokse. Det vokser, når vi i retskaffenhed udøver vores handlefrihed, når vi træffer rigtige beslutninger, og når vi bruger Kristi lys og Helligånden til at vejlede os i de beslutninger, vi træffer i løbet af livet. Denne proces tager tid, men det er muligt at tilpasse vores ånd og vores liv fra en dag til den næste.

Herren vil se vores villighed og udholdenhed og vil give os det, vi ikke af egen kraft kan opnå. Han vil forme os, fordi han ser vores indsats for at overvinde vore ufuldkomnheder og vore menneskelige svagheder.

Således bliver omvendelse en del af vores daglige liv. At vi tager nadveren hver uge – for at komme sagtmodig og ydmyg for Herren, anerkende vores afhængighed af ham, bede ham om at tilgive og forny os samt at love altid at erindre ham – er meget vigtigt.

I vore daglige bestræbelser for at blive mere kristuslignende opdager vi sommetider, at vi kæmper med de samme vanskeligheder om og om igen. Det er, som om vi klatrer op ad et træbevokset bjerg. Til tider ser vi ikke vores fremskridt, før vi kommer tættere på toppen og ser os tilbage fra de høje bjergrygge. Mist ikke modet. Hvis I kæmper og arbejder på at omvende jer, befinder I jer i omvendelsesprocessen.

Ældste D. Todd Christofferson fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »At overvinde dårlige vaner eller afhængighed indebærer ofte en indsats i dag, der skal efterfølges af en anden i morgen og så fremdeles, måske i mange dage, måneder og år, indtil vi opnår sejr.«⁵

Når vi forbedrer os, ser vi livet klarere og føler Helligånden arbejde stærkere i os. Til dem, der virkelig omvender sig, men synes ude af stand til at føle lettelse, bliv ved med at holde befalingerne. Jeg lover jer, at der kommer en lettelse til Herrens tid. Helbredelse tager tid.

Lad os fastholde et evigt perspektiv ved at overvinde det naturlige menneske, bedømme ved hjælp af Kristi lys, søge vejledning fra Helligånden, omvende os, når vi begår fejl, og tillade vor himmelske Fader at forandre vores liv til det, som han har planlagt for os. ■

Fra foredraget »Becoming a Work of Art«, der blev holdt på Brigham Young University den 5. nov. 2013. Man kan læse hele den engelske tekst ved at besøge speeches.byu.edu.

NOTER

1. Guide til Skrifterne, »Naturlige menneske«, scriptures.lds.org/da.
2. Thomas S. Monson, »I fare«, *Stjernen*, juli 1998, s. 50.
3. Guide til Skrifterne, »Lys, Kristi lys«, scriptures.lds.org/da.
4. Neil L. Andersen, »Bliv omvendt ... så jeg kan helbrede jer«, *Liahona*, nov. 2009, s. 40.
5. D. Todd Christofferson, »At se Guds hånd i vore daglige velsignelser«, *Liahona*, jan. 2012, s. 29.

ET LØFTE TIL ALLE

»Frelseren udvirkede forsoningen, hvilket tilvejebringer en måde, hvorpå vi kan blive rene ... De, der omvender sig og forsager synd, vil opleve, at hans barmhjertige arm stadig er udstrakt ... Resultatet af hans offer er at befri os fra syndens konsekvenser, så alle kan få fjernet skyld og føle håb.«

Præsident Boyd K. Packer, præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Grunden til vores håb«, *Liahona*, nov. 2014, s. 6, 7.

FRELSESENS RESPEKT FOR kvinder

Robert og Marie Lund

I en tid, hvor kvinder generelt blev behandlet som mindreværdige, afslører Johannesevangeliet, at Jesus behandlede kvinder med omsorg og respekt, og ældste James E. Talmage (1862-1933) fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt, at »verdens største ridder og forsvarer for kvinden og kvindeligheden er Jesus Kristus«. ¹

Denne artikel fokuserer på følgende kvinder i Johannesevangeliet: (1) Maria, Jesu mor (se Joh 2:1-11; 19:25-27); (2) den samaritanske kvinde ved brønden (se Joh 4:4-30, 39-42); (3) kvinden grebet i ægteskabsbrud (se Joh 8:1-11) og (4) Maria Magdalene (se Joh 20:1-18). Selv om disse kvinders liv var meget forskellige, fremhæver Johannes Frelserens forståelse af deres forskellige livsvilkår, og han nedskriver de velsignelser, der blev hver kvinde til del på grund af hendes tro på Jesus Kristus.

Ved at studere Kristi forhold til kvinder i Johannesevangeliet kan vi bedre forstå vores mulige forhold til ham.

Marias tro kom før det første offentlige mirakel

Johannes introducerer læseren for Maria tidligt i sit evangelium. Hans beretning om Jesu første offentlige mirakel ved brylluppet i Kana indeholder en hyldest til Marias tro.

Marias position ved brylluppet var sandsynligvis en med ansvar.² Da gæsterne ønskede vin, sagde »Jesu mor ... til ham: »De har ikke mere vin« (Joh 2:3). Dette skriftsted antyder, at Maria henvendte sig til Jesus for at få hjælp i ærbødig forventning om et mirakel.³

Jesus sagde som svar til hende: »Hvad vil du mig, kvinde? Min time er endnu ikke kommet« (Joh 2:4). I Joseph Smiths inspirerede gengivelse af dette vers spørger Frelseren Maria, hvad hun ønsker, at han skal gøre, og lover at gøre det.⁴ Tiltaleformen *kvinde* kan måske for en nutidig læser virke barsk og respektløs, men Frelserens brug af ordet her er det modsatte.⁵ En forsker forklarer, at »kvinde« eller måske snarere »frue« på græsk er en respektfuld tiltaleform, der tilmed anvendes til at tiltale dronninger.⁶ Det er som om, at han sagde til sin mor: »Min frue, alt hvad du beder mig om i tro, vil jeg skænke dig.« Denne beretning viser, at Frelseren var interesseret i det hverdagspres, som kvinder bliver udsat for. Jesus ærer sin mor ved at tilbyde at hjælpe hende med hendes byrder og ansvar.

Beretningen viser derpå Marias fortsatte tro, da hun giver tjenerne besked på at adlyde Jesus: »Gør, hvad som helst han siger til jer« (Joh 2:5). Vandkarrene blev fyldt, og Frelseren forvandlede vandet til vin som svar på Marias anmodning for at sørge for gæsterne ved brylluppet. Vi lærer en smuk lektie af Maria: Når vi er i nød, så søg efter og stol på Jesus, som har al magt. Sidste dages hellige kvinder i dag kan som Maria i tro sætte deres lid til Jesus, når de føler sig overvældet af deres opgaver.

Denne korte beretning fortæller ikke blot om Marias store tro, men bekræfter også Jesu Kristi sande identitet som Guds Søn gennem hans første offentlige mirakel. Den næste kvinde, som Johannes præsenterer for læseren, er en samaritansk kvinde.

Vi lærer en smuk lektie af Maria: Når vi er i nød, så søg efter og stol på Jesus, som har al magt.

Den samaritanske kvinde modtog på grund af sin tro et vidnesbyrd fra Ånden, og hun ønskede at vidne om, at Jesus var Kristus, den lovede Messias.

Jesus viser respekt for en samaritansk kvinde

Beretningen i Johannes 4 vidner om Jesu respekt for alle kvinder, uden hensyn til deres nationalitet eller religiøse baggrund. Nogle jøder betragtede samaritanerne som »mere urene end en ikke-jøde af en hvilken som helst anden nationalitet«,⁷ og de undgik enhver kontakt med dem. Jesus tilsidesatte ikke blot den tids traditioner, men ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har bemærket den ære, som Frelseren viste kvinden:

»Den første gang, Herren gav sig til kende som Kristus, var til en samaritansk kvinde ved Jakobsbrønden.«⁸

Jesus standsede op for at hvile sig og få vand efter at have rejst hele den varme dag. Frelseren indledte samtalen med den samaritanske kvinde ved brønden ved at bede om noget at drikke. Gradvist fik hun i løbet af samtalen et vidnesbyrd om hans guddommelighed. Johannes skriver, at hun først tiltalte Jesus som »en jøde«, derpå »Herre«, derefter som »profet« og endelig som »Kristus« (se Joh 4:9-29). Hendes stadig mere respektfulde valg af tiltaleform angiver, at hun udviklede tro på Jesus Kristus og blev omvendt.

Frelseren fortalte hende, at han havde »levende vand« (Joh 4:10), og at de, der drak af det, aldrig skulle tørste. Forvirret stillede kvinde yderligere spørgsmål. Jesus åbenbarede så den samaritanske kvindes tidligere liv og hendes nuværende syndige forhold. Selv om hun måske følte, det var pinligt, så følte hun måske også, at Jesus talte med respekt, for hun svarede velovervejede: »Herre, jeg ser, at du er en profet« (Joh 4:19). Hendes synder var allerede afsløret, der var intet at skjule, så kvinden udviste tro på Jesus Kristus, mens han underviste hende. Et af hans svar kan være en nøgle til at opnå frelse: »Tro mig, kvinde« (Joh 4:21) eller min frue.

Den samaritanske kvinde modtog på grund af sin tro et vidnesbyrd fra Ånden, og hun ønskede at vidne om, at Jesus var Kristus, den lovede Messias. Hun efterlod sin vandkrukke (et symbol på hendes verdslige ejendele) og gik ind i byen og forkyndte: »Kom og se en mand, som har fortalt mig alt, hvad jeg har gjort. Måske er det ham, der er Kristus?« (Joh 4:29). Som et redskab i Guds hånd bidrog

den samaritanske kvindes tro og iver efter at missionere til at blødgøre andres hjerte, så de modtog Jesus Kristus.

Johannes viser ved at fremhæve denne oplevelse, at Frelseren er opmærksom på kvinder og kender til detaljerne i deres liv. Desuden respekterer han alle kvinder uanset deres baggrund. For kvinder, der ikke føler, at de har et forhold til Kristus, eller føler sig som en udstødt i deres eget samfund, viser denne beretning, at Jesus kender hver enkelt kvindes udfordringer og kan acceptere og opløfte hende. Johannesevangeliet fremhæver denne pointe ved at fortælle om Kristi barmhjertighed over for kvinden, der blev grebet i ægteskabsbrud.

Jesus viser barmhjertighed over for kvinden, der blev grebet i ægteskabsbrud

I Johannes 8 vises kontrasten mellem farisæernes nådeløse behandling af kvinden i forhold til den blide respekt og barmhjertighed, som Jesus viste hende. Det var måske i et forsøg på at give farisæerne mulighed for at erkende og tilbagekalde deres barske behandling af kvinden, at Frelseren »bøjede sig ned og gav sig til at skrive på jorden med fingeren« (Joh 8:6), som om han ikke hørte dem. Handlingen med at »skrive på jorden var en symbolsk handling, der var velkendt i antikken, og som angav en uvillighed til at deltage i det foreliggende spørgsmål.«⁹

Alligevel vedblev de skriftkloge og farisæerne med at plage Jesus og såre kvinden. Jesus rettede af barmhjertighed »sig op og sagde til dem: »Den af jer, der er uden synd, skal kaste den første sten på hende.« Og han bøjede sig igen ned og skrev på jorden« (Joh 8:7-8). Anklagerne stod afslørede og fordømt af sig selv, og en efter en gik de skamfulde bort og efterlod kun den ægteskabsbrydende kvinde over for Jesus.

Til hendes ære forblev kvinden ved Jesu side i stedet for at flygte. Hun har sikkert følt sig opløftet og styrket af den respekt, hvormed Jesus behandlede hende. Han spurgte: »Kvinde [eller min frue], hvor blev de af? Var der ingen, der fordømte dig?« Hun svarede: »Nej, Herre, ingen.« Så sagde Jesus: »Heller ikke jeg fordømmer dig. Gå, og synd fra nu af ikke mere« (Joh. 8:10-11).¹⁰

Til hendes ære forblev kvinden i Johannes 8 ved Jesu side i stedet for at flygte. Hun har sikkert følt sig opløftet og styrket af den respekt, hvormed Jesus behandlede hende.

Maria Magdalene blev valgt til at være den første til at bevidne den opstandne Frelser og fik derefter til opgave at vidne om ham. Herren stoler fortsat på kvinder i vore dage til at stå som vidner om ham.

Igen vidner Johannesevangeliet om, at Jesus behandlede kvinder med barmhjertighed og respekt, uden hensyn til deres synder. Eftersom vi alle har syndet, kan vi opnå et stort håb fra eksemplet med denne kvinde, der udviste tro på Jesus Kristus. Ligesom Frelseren udviste empati over for denne kvinde i en vanskelig og fortvivlet situation, trøstede han Maria Magdalene, da han fandt hende i tårer ved graven i haven.

Maria Magdalene blev valgt som vidne om den opstandne Kristus

Johannes er den eneste af forfatterne til evangelierne, der navngiver den første person, som så den opstandne Herre, og viser derved, at tapre og dygtige kvinder kan modtage store åndelige tilkendegivelser. Johannes skriver: »Den første dag i ugen, tidligt om morgenen, mens det endnu var mørkt, kom Maria Magdalene ud til graven, og hun så, at stenen var flyttet fra graven« (Joh 21:1). Maria så, at stenen var fjernet. Hun løb efter hjælp og for at advare apostlene om, at Jesu legeme var forsvundet. Hun fandt Peter og Johannes, som løb til graven og kun fandt ligklæderne. Da de to apostle gik, efterlod de Maria alene ved graven i haven.

Maria græd i haven ved graven: Følelsen af ikke at vide, hvad der var sket med Herrens legeme, kan have overvældet hende. Selv om Frelseren viste sig og talte til hende, genkendte hun ham ikke straks. Så skete det: »Jesus sagde til hende: »Maria!« (Joh 20:16). Noget fik hende til at vide, at det var hendes Frelser. »Genkendelsen var øjeblikkelig. Hendes flod af tårer, blev til et hav af glæde. Det var ham, han var opstanden, han lever.«¹¹ Da Maria havde set den opstandne Herre, blev hun bedt om at vidne for apostlene om, at han var i live.

Selv om disciplene først var skeptiske (se Luk 24:11), må Marias vidnesbyrd have haft nogen virkning. Senere var disciplene samlet for at drøfte dagens begivenheder og sikkert tænke over Marias vidnesbyrd, da Jesus »stod midt iblandt dem og sagde til dem: »Fred være med jer!« (Joh 20:19).

Denne oplevelse fremhæver Jesu høje agtelse for kvinder, for Maria Magdalene blev valgt til at være den første til at bevidne den opstandne Frelser og fik derefter til opgave at vidne om ham. Herren stoler fortsat på kvinder i vore dage til at stå som vidner om ham. Ældste M. Russell Ballard har erklæret: »Vores egen uddeling er ikke uden dens heltinder. Utallige kvinder fra alle kontinenter og sociale lag har ydet storslåede bidrag til Kristi sag ... Mit spørgsmål er så: »Vil I være en af disse kvinder? Og vil I unge mænd, som bærer præstedømmet, svare det samme?«¹²

Vi kan følge deres eksempel

Vi kan i tro på Jesus Kristus følge disse kvinders eksempel i Johannesevangeliet. Vi kan have tillid til, at Frelseren forstår hverdagens pres og kan være med til at bære vore byrder. Vi kan tro på, at Jesus Kristus vil opløfte os uden hensyn til vore overtrædelser. Desuden kan vi vide, at Kristus kan bistå os i vores dybeste sorg, lidelse og kval. ■

Forfatterne bor i Utah i USA.

NOTER

1. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 497.
2. Se Bruce R. McConkie, *Doctrinal New Testament Commentary*, 3 bind, 1965-1973, 1:135.
3. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 152.
4. Se Joseph Smiths oversættelse, Joh 2:4 (i den engelske bibel, Joh 2:4, fodnote a).
5. Se James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 151-152.
6. I J.R. Dummelow, red., *A Commentary on the Holy Bible*, 1909, s. 778.
7. James E. Talmage, *Jesus Kristus*, s. 182.
8. M. Russell Ballard, »Retskafne kvinder«, *Liahona*, dec. 2002, s. 34.
9. I Dummelow, red., *Commentary*, s. 788-789.
10. Joseph Smiths oversættelse tilføjer, at kvinden fra denne stund lovpriste Gud og troede på ham (se JSO, Joh 8:11).
11. Se Bruce R. McConkie, *The Mortal Messiah*, 4 bind, 1979-1981, 4:263.
12. M. Russell Ballard, *Liahona*, dec. 2002, s. 38, 39.

NÅR DER OPSTÅR tvivl OG spørgsmål

*Spørgsmål er en nødvendig del af vores evige vækst,
og at søge svar på Herrens måde kan bringe os
nærmere vor himmelske Fader.*

Adam Kotter

Hovedsageligt på grund af internettet er det ikke ualmindeligt for medlemmer af Kirken at møde tanker, der udfordrer deres tro. Nogle medlemmer finder de rejste spørgsmål foruroligende og overvejer, om det er acceptabelt at stille spørgsmål til deres tro.

Det er vigtigt at forstå, at det er godt at have spørgsmål. Faktisk er det at stille spørgsmål i tro afgørende for vores åndelige udvikling. Oprigtige spørgsmål er imidlertid ikke det samme som tvivl.

Spørgsmål i forhold til tvivl

Hvad er så forskellen på at have et spørgsmål og være i tvivl? Spørgsmål, der bliver stillet med et oprigtigt ønske om at øge sin forståelse og tro, bør opmuntres. Mange fordums og nutidige åbenbaringer er kommet som følge af et oprigtigt spørgsmål.¹ Opfordringen i skriften til at søge og bede for at finde er blandt de mest gentagne. Oprigtige spørgsmål er dem, hvor der bliver spurgt med »med oprigtig hensigt« (Moro 10:4) for bedre at forstå og mere fuldt ud adlyde Herrens vilje.

En oprigtig spørger fortsætter med at være lydige, mens han søger efter svar. I modsætning hertil har jeg set, at når folk betvivler deres tro, suspenderer de ofte deres forpligtelse over for befalinger og pagter, mens de venter på svar.

Tvivlerens holdning er generelt at tilbageholde lydighed eller begrænse den, mens de finder en løsning på tvivlen.

Der er ingen forslag i skrifterne eller profeternes lærdomme, der opfordrer til tvivl. Faktisk er skrifterne fulde af belæringer om det modsatte. Vi bliver fx opfordret: »Tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:36). Og i Mormon 9:27 opfordres vi: »Tvivl ikke, men vær troende.«

Et problem med tvivl er hensigten med først at adlyde, efter uvisheden er løst til den tvivlendes tilfredshed. Korihor er et godt eksempel på denne holdning, da han sagde: »Hvis du vil vise mig et tegn ... så vil jeg blive overbevist om sandheden« (Alma 30:43).

Tvivlens kraft til at ødelægge tro, håb og endda familier begrænses i det øjeblik, hvor man oprigtigt siger: »Jeg vil gøre det, som Herren har befalet, uanset om mine spørgsmål bliver besvaret hurtigt eller nogensinde, for det har jeg indgået pagt om at gøre.« Forskellen på trofast at sige: »Jeg vil holde befalingerne, fordi ...«, og tvivlende: »Jeg vil holde befalingerne, hvis ...«, er af stor og evig betydning.

Herrens anvisning for at modtage svar

Som netværksingeniør må jeg følge nogle stramme retningslinjer, hvis jeg ønsker, at mine computernetværk skal kunne kommunikere med andre netværk. Nogle gange kan

disse regler virke omstændelige, men når hver netværksingeniør følger de samme standarder, kan vi skabe noget, der er langt bedre, end hvis vi hver især arbejdede alene.

Tilsvarende må vi, hvis vi søger svar på et åndeligt spørgsmål hos Kilden til al viden, følge hans regler for at få svaret. Denne proces kræver som minimum et ønske om at forstå sandheden og en villighed til at følge Guds vilje (se Alma 32:27). Ellers risikerer vi at tale os selv frem til de svar, som vi ønsker at tro på, snarere end at modtage virkelige svar fra Gud.

Det er helt normalt at føle sig bekymret eller utilpas, når man møder en ukendt tanke, især hvis den udfordrer noget, vi tror meget på. Det vigtige er ikke at lade denne utilpashed lede os væk fra vore pagter, mens vi søger efter svar. Jeg har af personlig erfaring lært, at vi ikke kan vende ryggen til Gud og derefter forvente, at han besvarer vore spørgsmål på vore betingelser. Det kræver tro at vedblive med at holde befalingerne, mens vores usikkerhed bliver løst. Det kan være fristende at tilbageholde eller begrænse vores lydighed, mens vi venter på en overbevisende løsning på vore bekymringer, men det er ikke Guds måde.

Rent praktisk må vi først spørge os selv: »Er jeg villig til at gøre det, der kræves for at få et svar fra Herren, eller ønsker jeg blot at gøre tingene på min måde?« Frelseren underviste selv i denne fremgangsmåde, da han sagde: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv« (Joh 7:17).

Så det første trin i at løse spørgsmål er at være »standhaftige og urokkelige i at holde Guds befalinger« (Alma 1:25). Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum har spurgt:

»Hvordan forbliver vi »standhaftige og urokkelige« under en trosprøve? Vi fordyber os i præcis det, der opbyggede vores kerne af tro: Man udøver tro på Kristus, man beder, man grunder over skrifterne, man omvender sig, man holder befalingerne, og man tjener andre.

Når man møder en prøve på sin tro – så forlad aldrig Kirken, uanset hvad I gør! At gå bort fra Guds rige midt

At gå bort fra Guds rige midt i en prøve på vores tro er som at forlade en sikker stormkælder i det øjeblik, hvor tornadoen dukker op.

i en prøve på vores tro er som at forlade en sikker stormkælder i det øjeblik, hvor tornadoen dukker op.«²

Ældste Andersen har også sagt, at »tro ... er en beslutning.«³ Herren vil ikke tvinge jeres intelligens eller lydighed. I må bevidst vælge tro! Det valg er ikke et brud på jeres intellektuelle ærlighed; det er tegn på en evig og guddommelig respekt for jeres handlefrihed.

Spørgsmål øger forståelse

Nogle formoder ukorrekt, at oprigtige spørgsmål til Kirkens historie eller lære er tegn på, at man ikke lever op til Kirkens standarder. At have spørgsmål betyder ikke, at man er skyldig i en stor synd. Spørgsmål er en del af livet og er nødvendige for vores udvikling og en større forståelse. Det bekymrende er ikke, om vi begynder at stille spørgsmål, men om vi holder befalingerne, mens vi gennemgår åbenbaringsprocessen, der fører til svar.

Vær opmærksom på, at Satan kan mangedoble vores tvivl eller lede os til at retfærdiggøre vore synder. Helligånden vil tilskynde os med ubehagelige følelser, når vi synder, og vi kan enten omvende os eller afvise disse tilskyndelser. Når der opstår tvivl, kan det være nyttigt ærligt at spørge sig selv: Er der noget, jeg gør eller ønsker, som er i modstrid med evangeliet? Hvis I svarer ja, så søg hjælp hos jeres biskop. Det kan gøre hele forskellen! At lade sine tvivl retfærdiggøre jeres synder er aldrig en vellykket erstatning for omvendelse.

Nogle falder også over udtalelser fra kirkeledere, der har vist sig at være forkerte, ikke om læren, men deres personlige mening. Præsident Joseph Fielding Smith (1876-1972) skrev fx i førsteudgaven af sin bog *Answers to Gospel Questions*: »Det er tvivlsomt, om menneskeheden nogensinde får lov til at skabe et redskab eller skib til at rejse gennem rummet og besøge månen eller en fjern planet.«⁴

Joseph Fielding Smith blev senere præsident for Kirken efter Apollo-månelandingerne og præsident David O. McKays død. Til en pressekonference spurgte en journalist ham om denne udtalelse. Præsident Smith svarede: »Tja, jeg tog fejl, ikke?«⁵

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum har bemærket: »Vi [kan bruge] dyrebar følelsesmæssig og åndelig energi på at holde stædigt fat i ... en hændelse i Kirkens historie, som bare mere eller mindre beviser, at det altid vil være en kamp for mennesker at leve op til de u dødelige forventninger, der er til os.«⁶

Søg på en opløftende måde

Mange bøger er skrevet og utallige timer er brugt på at undersøge beretningen om genoprettelsen. Det fører ofte til større forståelse, men det kan også føre til ubekvemme spørgsmål, især når vi ikke forstår motiverne hos personer på den tid. Det er også let at hænge fast i en søgen efter historiske kendsgerninger, der kan være misforstået

eller er gået tabt for os for tiden, men det er altid muligt at få virkelig og relevant information fra ham, der forstår alle.

Dette er måske den vigtigste nøgle af alle: *Når vi beslutsomt holder vore pagter og oprigtigt lever i henhold til det lys, vi har, vil Herren velsigne os og give os inspiration.* Jeg har oplevet denne milde barmhjertighed. Det er meget personligt, en direkte oplevelse mellem os og vor himmelske Fader. Det er lys og sandhed. Ingen mængde af læsning eller studium af tredjehåndsoplevelser kan sammenlignes med de førstehåndsoplevelser, vi får ved vor Faders barmhjertighed og kærlighed.

Der vil fortsat komme spørgsmål, når vi følger en kurs med dagligt studium af skriften og andre evangeliske emner. Når Herren ønsker at undervise os, vil han ofte gøre det ved at give os spørgsmål, vi kan tænke over. Svarene kommer ved at være trofast mod vore pagter og tjene andre, mens vi studerer, for det er vejen til at få personlige oplevelser, der over tid giver svar på alle spørgsmål. ■

Forfatteren bor i Georgia i USA.

Svar på mange evangeliske spørgsmål kan findes på lds.org/topics.

NOTER

1. Se fx: 1 Mos 25:21-23; 2 Mos 3:11-22; Mosi 26; Alma 40; 3 Ne 27; L&P 76; 77; 138.
2. Neil L. Andersen, »Jeres tros prøve«, *Liahona*, nov. 2012, s. 40.
3. Neil L. Andersen, »I ved tilstrækkeligt«, *Liahona*, nov. 2008, s. 14.
4. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, 1958, 5 bind, 2:191.
5. David Farnsworths personlige erindring. Pressekonferencen foregik den 23. jan. 1970, et halvt år efter månelandingen.
6. Jeffrey R. Holland, »Arbejderne i vingården«, *Liahona*, maj 2012, s. 32.

LÆRDOMSMÆSSIG VISHED

»Jeg kan leve med nogle menneskelige ufuldkommenheder, selv blandt Guds profeter – det er forventeligt af jordiske væsener. Jeg kan leve med nogle påståede videnskabelige fund, der er i modstrid med Mormons Bog; med tiden vil de blive rettet. Og jeg kan leve med tilsyneladende historiske afvigelser; de er små i sandhedens store landskab. Men jeg kan ikke leve uden de lærdomsmæssige

sandheder og ordinancer, som Joseph Smith gengav, jeg kan ikke leve uden Guds præstedømme til at velsigne min familie, og jeg kan ikke leve uden at vide, at min hustru og børn er beseglet til mig i al evighed. Det er det valg, vi står overfor – nogle få ubesvarede spørgsmål på den ene side over for en stor mængde af sandheder og Guds kraft på den anden side.«

Tad R. Callister, Søndagsskolens hovedpræsident, »Hvad er arbejdstegningen for Kristi kirke?«, CES-foredrag, 12. jan. 2014; cesdevotionals.lds.org.

VI MÅ BEDE

Den 12. januar 2010 viste vor himmelske Fader mig sin magt efter en fireetagers betonbygning faldt sammen omkring og på mig efter et forfærdeligt jordskælv, der ødelagde meget af Haiti.

Mens jeg råbte højt under vægten af murbrokkerne, talte en fredfyldt stemme til mig: »Jimmy, hvorfor beder du ikke i stedet for at råbe?»

Men jeg kunne ikke holde op med at råbe, for jeg var bange for, at jeg ville dø i løbet af få minutter. Stemmen, der lød som en god ven, der var motiveret af et stort ønske om at hjælpe, talte til mig igen: »Jimmy, du må bede.«

Smerten i mine ben blev ubærlig, og

jeg var ved at løbe tør for ilt i mørket, der omgav mig. Stemmen kom igen endnu en gang: »Jimmy, du må bede.«

I det øjeblik holdt jeg op med at gøre modstand. Med svag og rystende stemme sagde jeg: »Himmelske Fader, du kender min styrke, og du ved, hvor længe jeg kan bære denne smerte. Jeg beder dig, tag denne smerte fra mig. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Umiddelbart efter at have bedt denne enkle bøn faldt jeg i søvn. Jeg husker ikke, hvad der derefter skete, men da jeg vågnede fra en dyb søvn, var smerten væk. Kort efter fandt redningsfolk mig, da de ledte efter ofre blandt ruinerne fra min kontorbygning.

Senere fandt jeg ud af, at jeg var den eneste af de fem medarbejdere på første sal i den bygning i Port-au-Prince, hvor jeg arbejdede, der kom ud af murbrokkerne i live. På grund af mine skader mistede jeg et af mine ben og tilbragte flere måneder på hospitalet. Men jeg ved, at Helligånden tilskyndede mig til at bede, og at vor himmelske Fader besvarede den bøn.

Jeg kan vidne om, at vor himmelske Fader besvarer vore bønner på sin egen måde og i henhold til hans ønsker – uanset hvor vi er, og hver gang vi beder. ■

Jimmy Saint Louis, Haiti

DET, JEG LÆRTE, FORANDREDE MIT HJERTE

Efter min 18-årige søn Jaxons død reflekterede jeg meget over kvaliteten af og retningen i mit liv. Jeg havde et barn i evighederne, og jeg ønskede inderligt at leve således, at vi en dag igen kunne nyde at være sammen som familie. Jeg ønskede også at forstå skrifterne bedre, så de kunne vejlede mig.

Jeg ved ikke præcist, hvornår min interesse i hjertet begyndte, men den blev næret af mit håb om at se vores søn igen. Når jeg læste i Mormons Bog, begyndte jeg at lægge mærke til, hvordan hjertet blev brugt symbolsk om tilstanden i en persons liv eller et folks retning eller tilstand.

Hver gang hjertet blev nævnt, omend det var hårdt eller blødt, satte jeg et lille rødt hjerte i margenen. Jeg begyndte at se mønstre. Når folks hjerte blev blødgjort, havde de styrke til at håndtere modgang, deres kærlighed til andre voksede, og de blev venligere og mildere. Jeg lærte, at omvendelse er det, der forandrer hjertet, når vi trækker på Frelseren og hans sonoffer.

Det var en vidunderlig rejse gennem Mormons Bog. Det, jeg lærte, forandrede mit hjerte, og det forandrede mit liv. Det, jeg lærte, hjalp mig også i mit arbejde, hvor jeg hjælper par gennem deres udfordringer. Jeg er nået frem

til en forståelse af, at jeg kan undervise og minde par om de almindelige principper, der kan bringe tilfredshed og sand nærhed i ægteskabet. Men før de blødgør deres hjerte, er der kun en beskedent chance for, at forandring finder sted eller varer ved i ægteskabet.

Siden dengang, hvor jeg satte hjerterne i margenen i min Mormons Bog, er jeg ofte vendt tilbage for atter at læse disse passager, og jeg har fortsat lært af disse vers. Jeg har tilmed fundet nye hjerte-passager, som jeg overså i min første gennemlæsning, og det minder mig om, at der i skrifterne altid vil være noget nyt at lære, forstå og anvende.

Men det vigtigste er, at jeg bliver mindet om min himmelske Faders og min Frelasers kærlighed. På grund af den kærlighed vil jeg have min familie for evigt. Jeg ved dette af hele mit hjerte, og jeg er dybt taknemlig for det. ■

Darcy Logan, Alaska, USA

Smerthen i mine ben blev ubærlige, og jeg var ved at løbe tør for ilt i mørket, der omgav mig.

Da jeg hurtigt havde rensset og pudset min kammerats sko, satte jeg dem omhyggeligt tilbage, hvor de stod.

MIN KAMMERATS CELESTIALE SKO

For mange år siden forlod jeg missionærskolen i Provo og kom til Florida. Jeg følte mig forberedt og begejstret for at kunne begynde min mission. Da jeg mødte min nye kammerat, havde vi mange fælles interesser, og vores kammeratskab syntes at passe perfekt.

Efter et par uger bemærkede jeg imidlertid nogle forskelle. Jeg var for eksempel parat til at banke på døre hver dag, men min kammerat var ikke så begejstret for det. Faktisk valgte han ikke at gøre det ret meget, selv om han var seniorkammeraten.

Jeg bemærkede også, at min kammerat talte meget om sig selv. Hans familie var økonomisk velstillet, og han havde oplevet meget, som jeg, der kom fra lidt dårligere kår, ikke havde.

Der begyndte at komme nogle ubehagelige følelser i mit indre, ja, næsten nag. Det påvirkede mig åndeligt at bære nag over for min kammerat, især når jeg forsøgte at undervise i evangeliet. Jeg måtte gøre noget. Først tænkte jeg på at tale med min kammerat og ganske enkelt få luft for alle mine frustrationer. Men jeg valgte en anden tilgang.

Hver morgen skiftedes min kammerat og jeg til at tage bad og forberede os til dagen. Mens han var i bad, besluttede jeg mig for at liste over til fodenden af hans seng og pudse hans snøresko. Da jeg hurtigt havde rensset og pudset hans sko, satte jeg dem omhyggeligt tilbage, hvor de stod.

Det gjorde jeg hver morgen i to uger.

I den periode lagde jeg mærke til,

at mit nag begyndte at forsvinde. Når jeg tjente min kammerat, begyndte mit hjerte at forandre sig. Jeg sagde ikke noget til ham om mit lille tjenesteprojekt. Men en dag nævnte min kammerat, at han måtte være blevet velsignet med »celestiale sko«, for de blev tilsyneladende aldrig beskidte.

Jeg lærte to meget vigtige lektier af den oplevelse. For det første lærte jeg, at det virkelige problem lå hos mig – selv om årsagen til mine følelser kom udefra. Min kammerat var god nok.

For det andet vidste jeg, at vi generelt tjener dem, vi elsker. Men jeg havde ikke forstået, at det samme princip også gælder i modsatte retning: Vi begynder at elske dem, vi tjener. ■

Michael Reid, Arizona, USA

JEG GENKENDTE PROFETENS STEMME

Omkring tre måneder efter jeg var flyttet fra Mexico, hvor jeg kommer fra, til USA for at gå i skole, zappede jeg en søndag aften gennem flere radiostationer for at finde noget godt søndagsmusik. Jeg lyttede til flere stationer, da jeg pludselig hørte en kendt stemme og standsede op.

Jeg formodede, at stemmen tilhørte præsident Gordon B. Hinckley (1910-2008), som dengang var Kirkens præsident. Jeg forstod, at det var underligt, at jeg kunne genkende hans stemme. Jeg var vant til at lytte til generalkonferencer, CES-foredrag og andre kirke-transmissioner med en spansk-talende oversætter, som overdøvede talerens stemme. Alligevel vidste jeg på en eller anden måde, at stemmen i radioen tilhørte præsident Hinckley.

Jeg talte endnu ikke engelsk tilstrækkeligt flydende til at forstå, hvad han sagde, men jeg lyttede alligevel til talen i radioen. Hans stemme bragte mig en følelse af fred. Da talen endte, sagde radioværtten: »Vi har lige

hørt præsident Gordon B. Hinckley.«

Jeg ved, at Herren taler gennem sine tjenere, og uanset om budskabet kommer ved Herrens røst eller ved hans profeters, så er det det samme (se L&P 1:38).

Jeg tænkte over, hvor utroligt det var, at jeg genkendte præsident Hinckleys stemme. Det fik mig til at forstå, at jeg altid ønsker at kunne genkende den stemme, som Herren bruger til at kommunikere

med sine børn – uanset kilden.

»Mine får hører min røst, og jeg kender dem, og de følger mig,« sagde Frelseren (Joh 10:27).

I en verden fyldt med mange stemmer – mange »radiostationer« – som vi kan zappe mellem, håber jeg, at jeg altid vil være tunet ind til at genkende røsten fra min Hyrde og hans tjenere og til at være villig til at følge deres råd. ■

Miriam Ruiz, Utah, USA

Jeg lyttede til flere stationer, da jeg pludselig hørte en kendt stemme og standsede op.

Det vi lærte af vore forældre

Unge voksne fortæller om, hvordan de bruger det, de har lært af deres forældre.

HÅRDT ARBEJDE

I mit hjem lærte jeg at arbejde hårdt. I min familie havde vi et system, vi kaldte »flidslisten«. Ved begyndelsen af en måned fik vi en liste med forskellige opgaver, fx at tage opvasken, sørge for hestene og så videre. Vi satte hak ved opgaverne, når vi var færdige med dem, og ved slutningen af hver måned fik vi et beløb for vores flittige indsats alt efter, hvor mange ting vi havde hakket af på listen. Det gjorde, at jeg lærte at arbejde flittigt og være påpasselig med penge.

Peter Stegeby fra Västerbotten i Sverige

RETFÆRDIGE FORÆLDRE

Min mor havde som enlig mor meget at gøre, men hun tog sig altid tid til at hjælpe mig, trøste mig eller til bare at lytte til mig. Det at vide, at hun altid var der, var uvurderligt, og det ønsker jeg at kunne give mine børn engang.

Da min mor blev gift igen, valgte hendes nye mand at blive far for mig og min ældre bror. Snart efter fik vi en lillesøster, men jeg følte aldrig den mindste forskel i den hengivenhed og kærlighed, han viste os, for han tog sig af os alle som sine egne. Takket være hans indstilling blev min bror og jeg i stand til at vokse op i en stærk og forenet familie med præstedømmet i hjemmet. Den dag, vi blev beseglet som familie, var meget speciel. Hans kærlige eksempel lærte mig, at far er ikke bare noget, man er, det er noget, man bliver.

Amanda Cornelius fra Stockholm i Sverige.

GUDDOMMELIG BESKYTTELSE

Da jeg var barn, arbejdede min far langt væk og kom altid først hjem, når det var bælgmørkt. Jeg ventede altid oppe til, han kom hjem. Men en dag var han meget sent på den, og jeg kunne ikke få fat på ham over telefonen. Jeg blev ret nervøs. Jeg huskede, at mine forældre havde lært mig, at jeg altid kunne bede om hjælp, når jeg blev bange, så jeg knælede ned og bad om, at min far måtte komme sikkert hjem. Da jeg afsluttede min bøn, hørte jeg til min overraskelse min fars motorcykel udenfor. Jeg var så taknemlig for, at min himmelske Fader passede på min far.

Som ung voksen er den første, jeg tænker på, når jeg bliver forvirret eller bange, vor himmelske Fader. Jeg ved, at han altid er med mig og lytter til mine bønner.

Rohini Krishnan fra Bangalore i Indien

BØN

En aften gik jeg ind i mine forældres soveværelse for at spørge min far om noget, men han lå på sine knæ og bad, så jeg gik ud igen og vendte tilbage nogle minutter senere, hvor han stadig bad. Jeg besluttede mig for at gøre mig klar til at gå i seng og tænkte, at han helt sikkert ville være færdig med at bede, når jeg var færdig med mine sengetidsrutiner. Så ti minutter efter vendte jeg tilbage blot for at opdage, at han stadig bad! Det styrkede mit vidnesbyrd at se min fars eksempel. Han udøste virkelig sit hjerte i bøn til for vor himmelske Fader.
Jen Hansen fra Idaho i USA

TEMPELÆGTESKAB

Jeg er glad for, at mine forældre har fortalt mig, hvordan de lærte hinanden at kende. De blev gode venner, da de var 14 år, og de voksede op sammen og lærte hinanden at kende. Med tiden udviklede deres venskab sig til den store kærlighed, og de blev gift i templet. Jeg har planer om at følge mine forældres eksempel og blive gift i templet, og jeg håber, at jeg vil opleve den samme glæde og kærlighed som dem.

Pasăre Ana Maria fra Prahova i Rumænien

ET HJEM, HVOR KRISTUS STÅR I CENTRUM

Jesus Kristus har altid været bindeleddet i mine forældres forhold. De fokuserer på at skabe et hjem, hvor Ånden kan bo, og de prioriterer studium af skriften, familiebøn og familieaften højt.

Min mor blev kaldet som besøglærer for en ung mor, der kæmpede efter en nylig skilsmisse. Min mor passede ofte denne kvindes to små drenge, når jeg kom hjem. Når vi havde ærinder, tog vi af og til forbi denne kvinde, og så satte min mor en seddel på døren. Jeg er så taknemlig for min mors eksempel på, at kærligheden ikke søger sit eget (se Moro 7:45).

Mine forældre arbejder altid på at lære noget og bruge deres nye færdigheder og viden til at opbygge Guds rige. Takket være deres eksempel har jeg gjort uddannelse til en prioritet i mit eget liv. Mine forældres eksempel har ført til, at jeg også har giftet mig med en mand, som centrerer sit liv om Jesus Kristus.

Rachel Nielsen fra Utah i USA

TILLID TIL VOR HIMMELSKE FADER OG JESUS KRISTUS

Der er ikke meget, min far ikke kan reparere. Da jeg var teenager, spurgte jeg ham, hvorfor han var så god til at ordne ting. Hans svar lød: »Inden jeg begynder at arbejde, beder jeg vor himmelske Fader om at hjælpe mig. Og så går jeg i gang.« Gennem sit eksempel har han lært mig at være ydmyg og søge himmelsk inspiration.

Når min mor er blevet modløs, har hun søgt styrke og fred ved Frelserens fødder. Når jeg har stået i lignende situationer, har hun rådet mig til at trække på kraften i forsoningen. Som ung voksen nyder jeg stadig godt af Frelserens fred og bekræftende kærlighed ved at følge hendes retskafne eksempel.

Isak Malm fra Jönköping i Sverige

GUDDOMMELIGHED

Da jeg var ung, indpodede mine forældre en ren kærlighed til vor himmelske Fader i mig. Jeg begyndte at lære ham at kende, da min mor sang »Jeg er Guds kære barn« (*Salmer og sange*, nr. 195) for mig, og med tiden har mine forældres eksempel været min største inspiration til at lære min himmelske Fader at kende og elske ham gennem tjeneste og trofast deltagelse i Kirkens møder og aktiviteter.

Marlin Ortega Vásquez fra Managua i Nicaragua

En ny destination

Amancay Kotecka-Miño

Sommetider føles det, som om mit liv er én lang flyrejse. Min mor er fra Ecuador og min far fra Polen. Jeg blev født i Ecuador, men vi flyttede til Spanien, da jeg var 10 år gammel. Der boede vi kun i to år. Da jeg var 12, littede flyet igen, denne gang gik turen til Polen. Jeg længtes efter stabilitet, venner og familie i nærheden og efter at være færdig med at tage afsked.

De første møder med ældsterne

Der var nogen, der bankede på vores dør. Jeg åbnede og så, at der stod to unge mænd udenfor. I min mangel på takt lukkede jeg døren i igen, før de kunne nå at sige noget.

»Åbn døren igen og sig undskyld,« lød min fars kommando inde fra huset. »Vi har ikke opdraget dig til at behandle folk sådan!«

Jeg følte mig lidt flov, da jeg åbnede døren igen. »Undskyld,« mumlede jeg.

»Jeg vil gerne vide mere om jer og jeres tro. Kom indenfor,« sagde min far indbydende. De unge mænd præsenterede sig som missionærer fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages

Hellige. Jeg lyttede modvilligt til deres budskab – jeg var 13 og havde ikke noget valg.

Disse missionærer besøgte os i fire måneder og lærte os doktrinerne i Jesu Kristi genoprettede kirke. »Vi respekterer og beundrer jeres mod, men vi skifter aldrig religion,« sagde min far så endelig til dem, og så så vi aldrig de ældster mere.

Et ønske om at finde sandheden

Der gik to år, og der var nogle forhold, der havde ændret sig i familien, hvilket gjorde mig virkelig ked af det. Min far havde forladt Polen for at finde arbejde, så familien var adskilt. Jeg var desperat og søgte Gud. Mine bønner blev mere oprigtige, og jeg tryglede vor himmelske Fader om hjælp til at finde ham.

En dag sagde min mor: »En Garling har spurgt efter dig. Jeg sagde, at han kunne komme igen næste uge.« Hun vidste, at det var en missionær og var ikke interesseret i budskabet, så hun mente ikke, at det var nødvendigt at reagere hurtigt.

Mit liv har føltes som en lang endeløs flyvetur. Jeg har længtes efter fred og stabilitet, men jeg fandt den ikke, før jeg virkelig vendte mig til Herren.

Da det blev fredag aften bankede det igen på døren. Denne gang hilste jeg missionærerne hjerteligt velkommen. »I er velkomne i mit hjem, men I skal vide, at jeg aldrig bliver mormon,« sagde jeg.

Ældsterne underviste mig alligevel – hver fredag eftermiddag i et halvt år. Tusind spørgsmål og et ton af min mors småkager senere havde jeg fået svar på mine dybeste spørgsmål. Det var som om, der faldt endnu en brik på plads, hver gang missionærerne besøgte os. I min fascination gjorde jeg endelig det, som ældsterne havde bedt mig om at gøre, nemlig at bede og spørge vor himmelske Fader, om de havde talt sandt, og om Mormons Bog var sand. De forsikrede mig om, at Gud besvarer bønner.

Bekræftelse og tøven

Da jeg bad og studerede skriften mere grundigt, faldt læresætningerne som dug på min sjæl. Jeg havde tøvet i månedsvis, for jeg følte, at jeg havde brug for et sikkert bevis og for at vide alt om evangeliet, inden jeg tilsluttede

desværre at svinde. Jeg blev draget af verdslige ting og begyndte at frygte, at mit valg om at blive døbt ikke ville blive accepteret af mine kære.

Lidt efter lidt gjorde forkerte handlinger og valg mig døv over for Åndens hvisken. Mine skrifter

Polen. Tanken om at skulle flytte igen fyldte mig med frygt. Langt om længe knælede jeg ned i bøn igen og mente det, da jeg sagde: »Himmelske Fader, din vilje ske, ikke min.«

Den bøn indledte min tilbagemødet til Kirken, og jeg vidste, det krævede omvendelse. For første gang i næsten et år tog jeg til nadvermøde den søndag. Den næste dag besluttede jeg mig igen for at blive døbt.

Herren hjalp mig igennem den svære proces med at komme tilbage til noget, som jeg engang havde vidst var sandt. Nu ved jeg, at de svære omstændigheder var nogle af de største velsignelser fra Gud. Han glemte mig aldrig. Han lyttede til mine bønner og ventede på, at jeg opfattede hans svar. Han hjalp mig igennem al den smerte, jeg havde følt, og han styrkede og beskyttede mig. I processen fik jeg større forståelse af Kristi guddommelige mission og sonoffer.

Jeg blev døbt i april 2011. Mit fly er lettet siden – jeg bor nu i Frankrig, hvilket har indebåret flere ændringer. Men nu takker jeg Herren for mit liv og de ting, han har ladet mig gennemgå. På grund af mit vidnesbyrd om Jesu Kristi forsoning forstår jeg nu, at jeg ikke er alene, uanset hvor livets rejse fører mig hen. Jeg ved ikke, hvornår mit fly letter igen. Jeg ved kun, at min nye destination er den lige og snævre sti, der fører til evigt liv med vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus. ■

Forfatteren bor i Frankrig.

mig denne kirke. Endelig genlød Frelserens ord i Johannes 20:29 i mit indre: »Salige er de, som ikke har set og dog tror.« Jeg besluttede mig for at blive døbt.

Mine forældre krævede, at jeg ventede til jeg blev voksen, før jeg blev døbt, men ventetiden hjalp mig til udvikle mig i og lære mere om evangeliet. Da dagen for min dåb nærmede sig, begyndte min tillid til mit svar

havne i det fjerneste hjørne af min dragkiste, og jeg holdt endda op med at bede.

Velsignelsen ved omvendelse

Mit liv gik ikke som det skulle, der var for mange tårer og skuffelser. Det var svært at forstå, hvorfor min familie skulle igennem så mange prøver. Lige inden mit sidste år på gymnasiet var mine forældre tvungne til at forlade

EN STYRKE UDOVER ENS EGEN

Jesu Kristi forsonings opbyggende kraft styrker os til at handle og være gode og lade vores tjeneste række ud over vore personlige ønsker og naturlige evner.

**Ældste
David A. Bednar**
De Tolv Apostles
Kvorum

Jeg har en mistanke om, at mange af Kirkens medlemmer er langt bedre bekendt med den forløsende og rensende kraft i forsoningen, end de er med dens bestyrkende og muliggørende kraft. Det er én ting at vide, at Jesus Kristus kom ned til jorden for at dø for os – det er en fundamental og grundlæggende lære om Kristus. Men vi må også forstå, at Herren, gennem sin forsoning og ved Helligåndens kraft, ønsker at *leve* i os – ikke blot for at vejlede os, men også for at bestyrke os.

De fleste af os ved, at når vi gør noget forkert, har vi brug for hjælp til at overvinde konsekvenserne af synd i vores liv. Frelseren har betalt prisen og gjort det muligt for os at blive rene gennem hans forløsende kraft. De fleste af os forstår godt, at forsoningen er til for synderen. Men jeg er ikke sikker på, at vi også ved og forstår, at forsoningen er til for den hellige – for gode mænd og kvinder, som lydigt, værdigt og samvittighedsfuldt stræber efter at blive bedre og tjene mere trofast. Vi kan fejlagtigt tro, at vi må foretage rejsen fra god til bedre og blive en hellig på helt egen hånd

– ved rent slid, viljestyrke og selvdisciplin og med vore åbenlyst begrænsede evner.

Frelserens evangelium handler ikke kun om at undgå det, der er dårligt; det handler helt afgørende også om at gøre godt og blive god. Og forsoningen hjælper os til at overvinde og undgå det dårlige og til at gøre godt og blive god. Det er muligt at få hjælp fra Frelseren på hele livets rejse – fra dårlig til god til bedre og at ændre selve vores væsen.

Jeg mener ikke, at den forløsende og den bestyrkende kraft i forsoningen er adskilte eller separate dele. Det er snarere to forbundne og komplementerende aspekter ved forsoningen, og begge dele er nødt til at være i funktion i alle livets faser. Det er af afgørende og evig vigtighed for os alle at indse, at *begge* disse essentielle formål med jordelivets rejse – både det at aflægge det naturlige menneske og blive en hellig og at overvinde det onde og blive god – opnås gennem forsoningens kraft. Individuel viljestyrke, personlig beslutsomhed og motivation, effektiv planlægning og målsætning er nødvendig, men er i sidste ende ikke nok til at fuldføre dette livs rejse i triumf. Vi må

nemlig lære at stole på »den hellige Messias' fortjenester og barmhjertighed og nåde« (2 Ne 2:8).

Nåde og forsoningens opbyggende kraft

I Bible Dictionary kan vi læse, at ordet *grace* (*nåde*) ofte anvendes i skrifterne for at beskrive en opbyggende kraft:

»[Nåde er] er et hyppigt forekommende ord i Det Nye Testamente, særligt i Paulus' breve. Den primære betydning af ordet er *guddommelig hjælp eller styrke*, som gives ved Jesu Kristi gavmilde barmhjertighed og kærlighed.

Det er ved Herren Jesu nåde, som er muliggjort ved hans sonoffer, at menneskeheden vil blive genrejst til udødelighed, hvor enhver modtager sit legeme fra graven i en tilstand af evigtvarende liv. *Det er ligeledes også ved Herrens nåde, at personer ved tro på Jesu Kristi forsoning og omvendelse fra deres synder modtager styrke og hjælp til at gøre gode gerninger, som de på ikke anden vis ville have været i stand til at gøre, hvis de var overladt til egne evner. Denne nåde er en muliggørende kraft*, som giver mænd og kvinder mulighed for at modtage evigt liv og ophøjelse, når og efter de har ydet deres bedste indsats«

(Bible Dictionary, »Grace«, fremhævelse tilføjet).

Nåde er den guddommelige assistance eller himmelske hjælp, som vi alle har så inderligt brug for til at kvalificere os til det celestiale rige. Forsoningens opbyggende kraft styrker os til at handle og være gode og lade vores tjeneste række ud over vore personlige ønsker og naturlige evner.

Når jeg studerer skriften, indsætter jeg ofte ordene muliggørende kraft, når jeg støder på ordet *nåde*. Tænk for eksempel på dette skriftsted, som vi alle er bekendt med: »Vi ved, at det er ved nåde, at vi bliver frelst, efter alt hvad vi kan gøre« (2 Ne 25:23).

Jeg tror, at vi kan lære meget af dette vigtige aspekt ved forsoningen, hvis vi indsætter »muliggørende og bestyrkende kraft«, hver gang vi støder på ordet *nåde* i skrifterne.

Nefis eksempel

Formålet med livets rejse er, at vi udvikler os fra gode til bedre, og at vi ændrer selve vores væsen. Mormons Bog er fyldt med eksempler på disciple og profeter, der kendte, forstod og blev forvandlede af forsoningens muliggørende kraft på denne rejse. Efterhånden som vi når frem til en bedre forståelse af denne hellige kraft, vil vores syn på evangeliet blive langt større og rigere. Et sådant syn vil ændre os på bemærkelsesværdige måder.

Nefi er et eksempel på en person, der vidste det, forstod og fæstnede sin lid til Frelserens bestyrkende kraft. Tag for eksempel, da Lehis sønner vendte tilbage til Jerusalem for at hverve Ismael og hans hus til deres

sag. Laman og andre i det selskab, der rejste med Nefi fra Jerusalem og tilbage til ødemarken, gjorde oprør, og Nefi formanede sin brødre til at tro på Herren. Det var på dette tidspunkt i deres rejse, at Nefis brødre bandt ham med reb og lagde planer om at dræbe ham. Bemærk Nefis bøn: »O Herre, vil du i overensstemmelse med min tro på dig udfri mig af mine brødres hænder, ja, *give mig styrke, så jeg kan sprænge disse bånd, som jeg er bundet med*« (1 Ne 7:17; fremhævelse tilføjet).

Ved I, hvad jeg højst sandsynligt havde bedt om, hvis jeg var blevet bundet af mine brødre? »Er du ikke sød at få mig ud af det her møg NU!« Det er især interessant for mig at se, at Nefi ikke bad om at få omstændighederne ændret. I stedet bad han om styrke til selv at ændre omstændighederne. Og jeg mener, at han bad på denne måde, netop fordi han kendte, forstod og havde oplevet forsoningens opbyggende kraft.

Jeg tror ikke, at de reb, som Nefi var bundet med, bare på magisk vis faldt af hans hænder og håndled. Jeg tror snarere, at han blev velsignet med både udholdenhed og personlig styrke ud over sine egne naturlige evner, så han »i Herrens styrke« (Mosi 9:17) sled og vred og trak i rebene, og til sidst kunne sprænge båndene.

Det, der skal udledes af denne episode, er indlysende. Når vi får en forståelse af og begynder at anvende forsoningens opbyggende kraft, vil vi bede om og søge styrke til at ændre de omstændigheder, vi står i, snarere end at bede om, at omstændighederne må blive ændret for os. Vi bliver mennesker, der selv handler, i stedet for at være genstand for handling (se 2 Ne 2:14).

Frelseren ved og forstår alt

I Alma kapitel 7 lærer vi, hvordan og hvorfor Frelserne er i stand til at give denne opbyggende kraft:

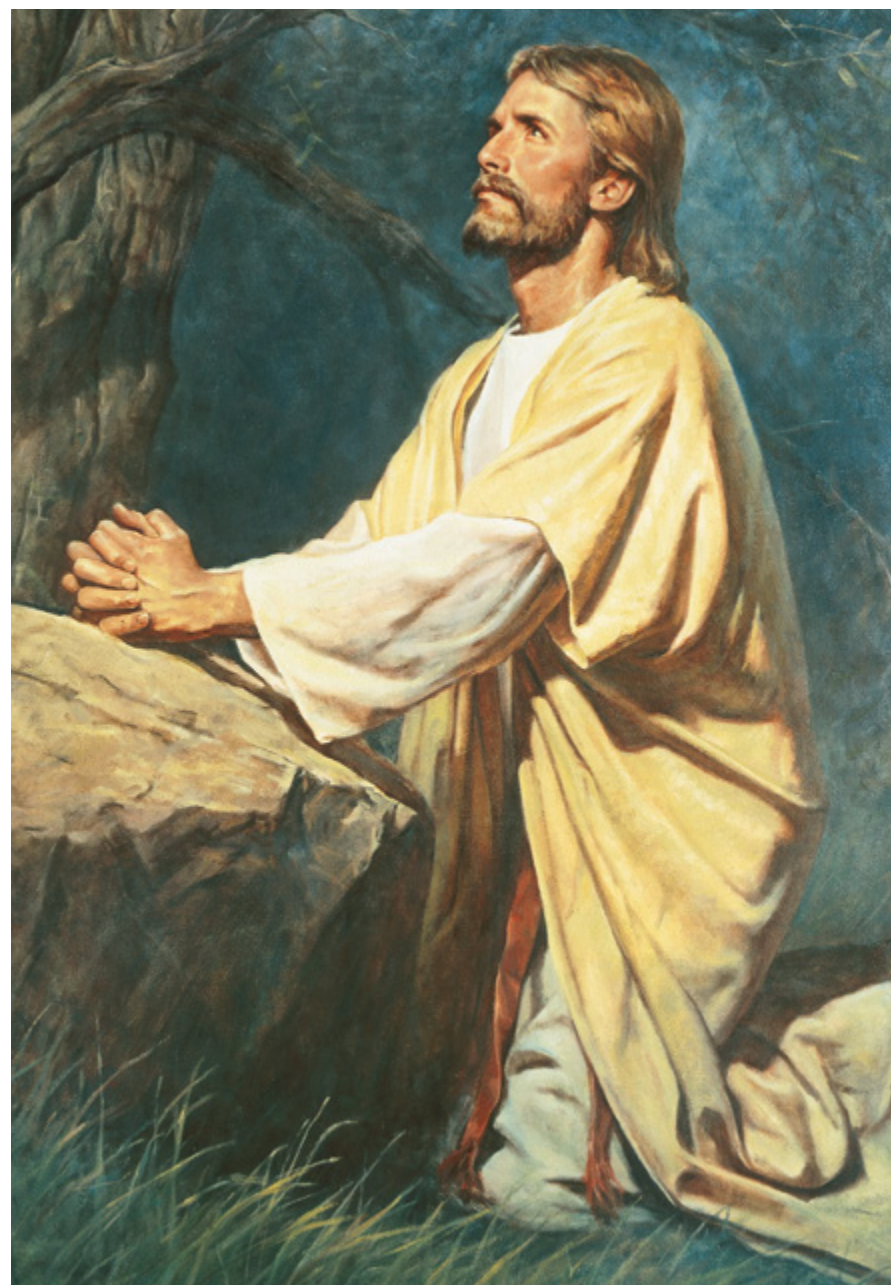
»Og han skal gå omkring og lide *smarter og trængsler og fristelser* af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks *smarter og sygdomme*.

Og han vil påtage sig døden, så han kan løse dødens bånd, som binder hans folk; og han vil påtage sig deres *skrøbeligheder*, så hans inde kan fyldes med barnhertighed, hvad angår kødet, så han, hvad angår kødet, kan vide, hvorledes han kan bistå sit folk, hvad angår deres *skrøbeligheder*« (Alma 7:11-12; fremhævelse tilføjet). Frelseren

led ikke blot for vore laster, men også for den ulighed, uretfærdighed, smerte, kval og følelsesmæssige uro, der så ofte rammer os.

Der findes ikke den fysiske smerte, den sjælekval, den lidelse i ånden,

det handicap eller den svaghed, som I eller jeg kan opleve på vores jordiske rejse, som Frelseren ikke allerede har oplevet. I et øjeblik svaghed kan vi måske sige: »Ingen ved, hvordan det er. Ingen forstår det.« Det er der

måske heller ikke noget menneske, der gør. Men Guds Søn ved og forstår det fuldt ud, for han følte og bar vore personlige byrder, inden vi selv gjorde. Og fordi han betalte den ultimative pris og bar den byrde, har han fuldkommen empati og kan udrække sin barmhjertigheds arme i så mange af livets faser. Han kan række ud, røre og komme til undsætning – og bogstavelig talt løbe os i møde – og styrke os til at blive mere, end vi ellers kunne blive, og hjælpe os til at udrette det, som vi aldrig ville kunne udrette, hvis vi kun skulle forlade os på vores egen styrke.

»Kom til mig, alle I, som slider jer trætte og bærer tunge byrder, og jeg vil give jer hvile.

Tag mit åg på jer, og lær af mig, for jeg er sagtnodig og ydmyg af hjertet, så skal I finde hvile for jeres sjæle.

For mit åg er godt, og min byrde er let« (Matt 11:28-30).

Jeg vidner om og påskønner Herren Jesu Kristi altomfattende og evige offer. Jeg ved, at Frelseren lever. Jeg har både oplevet hans forløsende og muliggørende kraft, og jeg vidner om, at disse kræfter vitterligt findes og står til rådighed for enhver af os. Vi kan i sandhed og »i Herrens styrke« gøre, udholde og overvinde alt, når vi stræber efter at gøre vores bedste på rejsen gennem jordelivet. ■

Fra »Forsoningen og livets rejse«, Liahona, apr. 2012, s. 12-19.

Randall L. Ridd
Andenrådgiver
i Unge Mænds
hovedpræsidentskab

I ved ikke, HVEM DER ER KLAR

Vi ved aldrig, hvem der er klar til at modtage evangeliet.

Jeg vil altid huske den middag, vi holdt i anledning af 40-års jubilæet for min high school-eksamen. Jeg var spændt på at se gamle venner, som jeg ikke havde set i årevis og høre, hvad livet havde budt dem siden high school-årene.

Mens vi sad og snakkede ved et bord med 8 eller 10 andre klassekammerater, nævnte en af mine gamle venner, Greg Link, at han var blevet døbt og medlem af Kirken, da han var i tyverne.

Så stillede han et gennem-borende spørgsmål: »Hvorfor var der ingen af jer, der tilbød mig en Mormons Bog i high school? Troede I ikke, at jeg var egnet til Kirken?«

En anden gammel ven – som ikke er medlem af Kirken – sagde: »Du kunne have fået en af mine, jeg fik 50 af dem!«

Jeg var målløs. Hvis I, da jeg gik i high school, havde fortalt mig, at Greg en dag ville blive døbt og blive en meget dygtig foredragsholder, ville jeg ikke have troet det. Jeg kunne rigtig godt lide Greg. Han var en trofast ven, som man kunne regne med, når man havde brug for det. Men han var glad for at feste, og han havde en særlig evne til at havne i problemer. Det var bare aldrig faldet mig ind, at han kunne være interesseret i at høre om Kirken. Det sjove var, at jeg havde troet, at den anden ven, som jeg havde fortalt om evangeliet og givet en Mormons Bog til, en dag ville blive medlem. Sagen er den, at vi aldrig ved, hvem der er klar til at modtage evangeliet, og hvem der ikke er.

Jeg følte mig lidt flov efter den samtale med Greg, fordi jeg ligesom så mange andre ikke havde fortalt ham om evangeliet. Jeg spurgte ham, hvordan han var blevet medlem af Kirken. Dette er hans historie:

»Min familie flyttede til Salt Lake City, da jeg var omkring 11, men jeg blev ikke medlem af Kirken, før jeg var 24. Når jeg ser tilbage, kan jeg godt se, hvorfor der ikke var nogen, der fortalte mig om evangeliet. Jeg har nok ikke lignet den mest oplagte mulighed for dåb. Jeg var en lidt uorn knægt. Jeg havde jævnligt i slagsmål og ballade i skolen.

Jeg havde en del venner, der var medlemmer af Kirken, men der var kun en, der talte om Kirken. Og det var, fordi jeg drillede ham med, at han læste Mormons Bog, når han passede børn.

Men jeg var nysgerrig. Min mor tog mig med i den lokale kristne kirke. Jeg spurgte dem engang om, hvorfor Jesus ikke var kommet til Amerika. Så grinede de af mig for at spørge om noget så dumt, så jeg spurgte ikke om mere.

Nogle år senere besluttede jeg mig for at besøge Tempelpladsen

i Salt Lake City i Utah. Der var et diorama om Kristus i Amerika. Pludselig kom jeg i tanke om mine spørgsmål om det emne i mine yngre år. Så var det, at Ånden ramte mig, og jeg var klar til at lytte.

Jeg huskede det gode eksempel, mine venner fra high school havde vist. Nogle af de mennesker, jeg havde størst respekt for, var jo for det meste sidste dages hellige. Randy Ridd og hans kone gik begge to på min skole. De var altid gode eksempler og gode mennesker. Det betød meget for mig senere. Jeg tænkte: »Hvis Randy tror, dette er sandt, så må det være vigtigt.«

Jeg aner ikke, hvad der ville være sket, hvis de havde fortalt mere om evangeliet dengang. Jeg havde måske ikke været klar. Men når jeg ser tilbage, ville jeg ønske, at de havde gjort det. Jeg ved, at det ville have haft en betydning for mig.«

Jeg er så taknemlig for, at jeg var et godt eksempel for Greg. Jeg ville dog have det endnu bedre, hvis jeg havde gjort noget ved det dengang. Hvis jeg havde fortalt om evangeliet eller Mormons Bog eller bare havde inviteret Greg med til en aktivitet, kunne det have ændret hans liv. Han kunne være blevet medlem tidligere. Han kunne måske endda have været på mission.

Jeg har lært, at det virkelig er vigtigt at være

et godt eksempel, men det er ansvaret for at forkynde evangeliet også. Herren har befalet os at forkynde det: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen« (Mark 16:15).

Så vær ikke bange for at fortælle om det. Og hvad mere er, så vær ikke for hurtige til at afgøre, hvem der er klar, og hvem der ikke er. I vil blive overraskede over, hvis hjerte der bliver blødgjort, selvom interessen ligger så dybt gemt, at I ikke kan se den. ■

HERREN FORBEREDER SINE BØRN

»[Herren] elsker alle sine børn. Han ønsker, at alle har hans sandheds fylde og hans velsignelser i overflod. Han ved, hvornår de er parate, og han ønsker, at vi hører og handler på hans ord om at forkynde hans evangelium. Når vi gør det, vil de, som er parate, være modtagelige for budskabet om ham, som sagde: »Mine får hører min røst ... og de følger mig« (Joh 10:27).«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Fortæl om evangeliet«, Liahona, jan. 2002, s. 9.

HAV MOD TIL AT FORKYNDE EVANGELIET

Det kræver mod af fortælle en fremmed om evangeliet. Spørg bare en ny fuldtidsmissionær. Sommetider kræver det endnu mere mod at spørge ens venner, om de gerne vil høre mere om Kirken, Mormons Bog eller vores tro.

Man tænker: Hvad nu hvis de ikke er interesseret? Hvad nu, hvis de bliver stødt? Vil de gøre nar af mig? Vil de komme til at hade mig og sige, at vi aldrig skal ses mere?

Vær ikke bange. Det er ikke særligt sandsynligt, at det sker. Jeres venner vil sikkert bare sige: »Nej tak.« Men I skal heller ikke blive overraskede, hvis nogle siger: »Ja, fortæl mig mere« – især hvis I også efterlever evangeliet.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Vi er medlemmer af Jesu Kristi genoprettede kirke, bemyndiget og sendt ud af Herren selv for at finde, nære og bringe dem, der søger at finde sandheden, sikkert ind i hans kirke.«

Set fra dette perspektiv er forkyndelse af evangeliet »enkelt og klart«. Men som ældste Ballard også medgiver, kan medlemsmissionering »være udfordrende og nogle gange skræmmende«.

Hvordan kan vi overvinde denne frygt? Ældste Ballard har tre forslag:

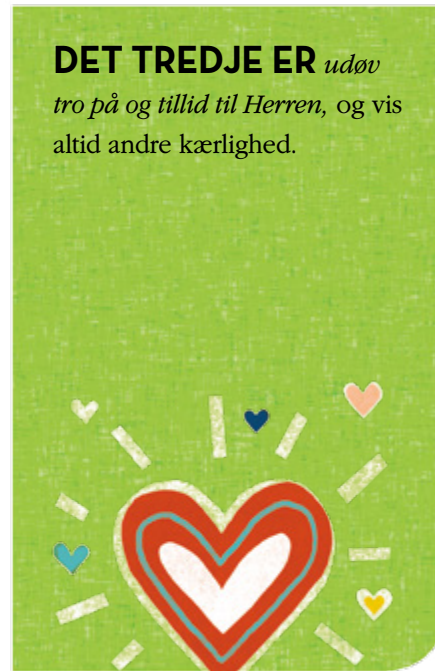
DET FØRSTE ER *at bede selv og som familie* om, at Herren vil hjælpe jer til at finde muligheder for at forkynde evangeliet. (Se baggrundsartiklen om, hvad en ung kvinde i Brasilien gjorde). Bed Herren om at føre jer til dem, der er klar.

DET ANDET ER *vær et eksempel*. I en verden, hvor standarder står for fald, vil jeres venner bemærke jeres lys. Jeres personlige værdighed vil give jer mod og åndelig kraft.

DET TREDJE ER *udøvet tro på og tillid til Herren*, og vis altid andre kærlighed.

»Nogle medlemmer siger: »Jeg er bange for at fortælle om evangeliet, fordi jeg så måske fornærmer nogen,« sagde ældste Ballard. »Erfaring har vist, at folk ikke bliver fornærmede, hvis det er motiveret af kærlighedens og omsorgens ånd. Hvordan kan nogen blive fornærmet, når vi fx siger: »Jeg elsker den måde, hvorpå min kirke hjælper mig, og derpå tilføjer, hvad end Ånden tilskynder os til?«¹

Pligten til at forkynde evangeliet tilkommer alle medlemmer af Kirken, også jer. Så fat mod og lad Herren velsigne jeres indsats. ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, »Medlemsmissioneringens væsentlige rolle«, *Liahona*, maj 2003, s. 38-40.

DEN TROENDES MOD

»Må vi med vores tros mod sammen med apostlen Paulus erklære: »Jeg skammer mig ikke ved evangeliet [Rom 1:16]. Og må vi med samme mod følge Paulus' råd: »Vær et forbillede for de troende i tale, i adfærd, i kærlighed, i troskab, i renhed« (1 Tim 4:12).

Præsident Thomas S. Monson, »Vær modig og stærk«, *Liahona*, maj 2014, s. 69.

DET DYREBARESTE JEG HAR

Mariana Santos

Ved vores multistavs-ungdomskonference fik vi alle en Mormons Bog og blev opfordret til at give den videre. Jeg ville give min til min yndlingspopsanger.

Da jeg fandt ud af, at han holdt koncert i min by, tænkte jeg, at det var den perfekte anledning. Ved hver af hans koncerter bliver der trukket lod, så 15 fans kan komme backstage og møde ham. Det er noget nær umuligt at blive valgt, men jeg deltog alligevel.

Nogle få uger inden koncerten skrev jeg mit vidnesbyrd i en Mormons Bog og bad. Jeg forklarede vor himmelske Fader, at jeg havde alle odds imod mig, og at jeg havde brug for hans hjælp.

Så snart jeg havde sagt »amen«, ringede min mobiltelefon, og det var fra sangerens kontor. Jeg var blandt de 15 heldige fans!

Da vi kom backstage ved koncerten, præsenterede jeg bogen for sangeren. Han åbnede den og læste mit vidnesbyrd: »Jeg har brugt meget tid på at tænke på, hvad der var den mest værdifulde og nyttige gave til dig. Jeg indså, jeg måtte give dig noget, som var værdifuldt på grund af indholdet, og ikke fordi det kostede mange penge. Dette er Mormons Bog; den er det dyrebareste, jeg har. Det vil den også blive for dig, hvis du læser den.«

Han gav mig et kram og sagde, at han ville læse den. Så begyndte jeg at tude!

Det er en særlig oplevelse at give Mormons Bog til en berømt person. Men at give bogen til andre bør være noget, vi er vant til. Jeg kunne have givet den til en ven i skolen, en nabo eller hvem som helst.

At give Mormons Bog til andre, bære vores vidnesbyrd, tale om Kirken og at være et godt eksempel er vores pligt. Vi bør aldrig skamme os over at fortælle andre om Jesu Kristi evangelium.

Forfatteren bor i Brasilien.

HUSK, det er deres valg

Handlefrihed gælder alle,
også dem, I inviterer til at
lære mere om Kirken.

INVITERE OFTE OG INDBYDE ALLE.

Eftersom det er umuligt på forhånd at vide, hvem der vil være, og hvem der ikke vil være interesseret i evangeliet, så indbyd regelmæssigt og så mange, I kan, og vær især opmærksom på Åndens tilskyndelser. Vi er dygtige missionærer, når vi indbyder folk til at lære og tage imod sandheden.

Når I indbyder andre til at lære om evangeliet, så er det vigtigt at huske på, at de har deres handlefrihed til at vælge, om de tager imod indbydelsen eller ej. Jeres succes måles ikke i deres respons, den måles i jeres villighed til at ville dele.

Så hvis man ikke måler succes i, hvem der siger ja eller hvem der bliver døbt, hvad *bør* så være jeres fokus, når I sætter mål for missionering? Sigt på, hvad *I* kan gøre, fremfor hvordan andre responderer. Husk, at I også har handlefrihed. I kan vælge at –

FORBLIV VENLIG.

Fortsæt med at være høflige og venlige, selvom nogle afslår jeres invitation til at lære mere. Hold venskabet ved lige, så længe standarderne er høje. Udvis kristuslignende kærlighed til alle, I kan, også selvom de ikke forstår alt, som I tror og gør.

VÆR TROFASTE.

Frelseren sagde det bedre: »Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene« (Matt 5:16). Elsk og efterlev evangeliet, så *vil* I før eller senere finde mennesker, som ønsker at vide hvorfor, og som er klar til at acceptere evangeliet.

TRO TIL AT DELE

»Vi respekterer enhver persons valg og timing. Herren har sagt: »Lad enhver vælge for sig selv« [L&P 37:4]. En persons manglende interesse behøver ikke at mindske vore bånd af venskab og kærlighed. Uanset om invitationen til at »kom[me] og se« bliver accepteret eller ej, vil I føle Herrens billigelse og med den billigelse få yderligere tro på igen og igen at kunne dele jeres tro med andre.«

Ældste Neil L. Andersen fra De Tolv Apostles Kvorum, »Det er et mirakel«, *Liahona*, maj 2013, s. 79.

Sådan bliver man en dygtig missionær

Leder I efter gode råd til få mere succes som missionær? Så tjek de 10 gode forslag på side 10 i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007.

VÆR VENLIGT VEDHOLDENDE.

Som vist i beretningen til højre kræver det sommetider mange indbydelser, før tidspunktet er rigtigt. Hold døren åben, fortsæt med at være venlig, og mist ikke modet. Herren er opmærksom på jeres bestræbelser, og han vil velsigne jer. (Se L&P 98:2). ■

JEG SPURGTE IGEN OG IGEN

Meiry Susana da Silva Rosa

Jeg vidste godt, at vi alle har en pligt til at forkynde evangeliet, men det havde jeg aldrig haft succes med. Men så mødte jeg en ung mand, som hed Tiago, på et kursus i spansk. Vi blev venner og fulgtes ofte hjem fra skole. En dag gik vi forbi en nyopført SDH-kirkebygning.

»Jeg har været medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i flere år,« sagde jeg. Jeg fortalte ham om nogle af de ting, vi tror på, og hvor meget min familie og jeg var blevet velsignet på grund af evangeliet. Jeg inviterede ham med i kirke den følgende søndag kl. 9 om morgenen.

Søndagen kom, og jeg ventede spændt, men han dukkede ikke op. I ugens løb inviterede jeg ham igen. Sådan fortsatte vi hver uge i to eller tre måneder. Han kom altid med en forklaring på, hvorfor han ikke var dukket op: »Jeg sov for længe«, »jeg var træt«, eller »der var problemer«. Men jeg blev alligevel ved med at spørge ham, og det virkede han ikke til at have noget imod.

En søndag morgen havde jeg sat mig på en af de bagerste rækker i kirkesalen. Der var stadig et par minutter til, mødet skulle begynde, da der var en, der hviskende kaldte på mig. Jeg så hen mod døren, og der stod Tiago!

»Lovede jeg dig ikke at komme en dag?«, sagde han. Han deltog i nadvermødet, og til min overraskelse blev han til resten af møderne og virkede tilfreds, da jeg præsenterede ham for missionærerne. Han begyndte at mødes med dem jævnligt. Tiago og jeg fortsatte vores samtaler, når vi gik hjem fra skole, men nu handlede de om de sandheder, han lærte. Jeg var i stand til at svare på spørgsmål og bære mit vidnesbyrd. Endelig fik han selv et vidnesbyrd og blev medlem af Kirken.

I dag er jeg fuldtidsmissionær i Brasilien i Santa Maria-missionen. Inden jeg tog af sted, sendte Tiago også sin ansøgning ind om at blive fuldtidsmissionær, og han tjener nu i Brasilien i Manaus-missionen.

Jeg fik for nylig et brev fra ham. »Tak, fordi du igen og igen inviterede mig med i kirke,« skrev han. »Det vil jeg altid være taknemlig for.« Jeg er ikke kun glad for at forkynde evangeliet hver dag; jeg er også glad for at vide, at Tiago gør det samme.

Forfatteren bor i São Paulo i Brasilien.

Prøv disse 11 enkle forslag til at fortælle om evangeliet i almindelige hverdagsamtaler.

INVITÉR OG FØLG OP

Hvis du gerne vil fortælle andre om evangeliet, men føler dig nervøs eller usikker over for det, er denne artikel til dig. At fortælle andre om evangeliet handler om mere end bare at indbyde sine venner til at møde missionærerne. Det er en storartet idé, men der er så mange andre ting, man kan gøre for at indbyde andre til at komme til Kristus. (Forkynd mit evangelium: En vejledning til missionering, 2007, s. 1). Og det er lettere, end man tror. Det kan måske hjælpe at sammenligne med fodbold.

Gode spillere ved, hvordan og hvornår man giver bolden videre til sine holdkammerater, så de får mulighed for at komme videre. At indbyde andre til at lære om evangeliet svarer til at spille bolden videre, men i stedet for at give dem mulighed for at score et mål, giver du dem mulighed for at komme til Kristus.

Her er nogle forslag til dine venners situation og interesser. Og giv dem så støtte og opmuntring!

Invitér en ven med til GUF

Du har en ven, der er vild med sport. Så da du hører, at GUF-aktiviteten i denne uge er sportsaften, indser du, at det er den perfekte anledning til at invitere hende med.

Indbyd en ven til at se generalkonference med dig

Du lytter til en tale fra generalkonferencen på din MP3-afspiller på vej til skole. En ven spørger, hvad du lytter til. Du fortæller hende sandheden – at du lytter til en af Guds levende profeters ord. »Hvad betyder det?«, spørger din ven. Du forklarer om nutidige profeter og apostle og spørger så din ven om, hun kunne tænke sig at være med til at høre, hvad disse ledere siger til april.

Del en artikel fra *Liahona*

En af artiklerne i et nyere nummer af *Liahona* minder dig om en samtale, du har haft med en af dine venner. Du giver ham en kopi af bladet eller et link til artiklen og beder ham om at læse artiklen.

Fortæl nogen om Mormons Bog

I menigheden har man sat et mål om at læse Mormons Bog fra ende til anden inden årets udgang, så du tager dine skrifter med i skole. En af dine venner bemærker din bog og spørger, hvad den handler om, så du forklarer, hvad Mormons Bog er og bærer dit vidnesbyrd om den.

Læs Kenneths historie senere i denne artikel og se, hvad der skete, da han så et medlem af Kirken læse Mormons Bog på skolen.

INVITER OG FØLG OP

»Det er mit vidnesbyrd, at når vi arbejder sammen, søger efter den ene, indbyder og følger op i tillid og med tro, så vil Frelseren smile til os, og hundredtusindvis af Guds børn vil finde et formål med og fred i livet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.«

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum, »Opfølgning«, *Liahona*, maj 2014, s. 81.

Invitér en ven til fest i Kirken

Din bedste ven spørger, om I ikke skal finde på noget hyggeligt på fredag, men der er fest i Kirken den aften. Så i stedet for blot at afvise invitationen inviterer du ham med til festen!

Invitér en ven med i kirke

Du er blevet bedt om at undervise som en del af lektionen på søndag. Da en ven spørger, hvad du skal i weekenden, forklarer du, i stedet for at skippe dine planer, at du skal undervise i Kirken om søndagen. Din ven bliver nysgerrig, så du inviterer hende med, så hun kan høre dig undervise.

Vis dine venner Mormon.org

Dine venner har en masse spørgsmål om vores tro, så du viser dem Mormon.org, hvor der er svar på en masse spørgsmål.

SMÅ SKRIDT PÅ OMVENDELSENS STI

Den første dag på min nye skole bemærkede jeg en pige, som var anderledes end de andre. Hun havde det svært derhjemme, og hun blev altid drillet af de andre elever. Jeg lærte hende hurtigt at kende, for hun havde skab lige ved siden af mit. Hun var sød, men hun havde en dårlig vane med at bande.

Jeg fortalte hende om min tro og de standarder, der omtales i *Til styrke for de unge*. Hun var meget interesseret. Jeg inviterede hende med til GUF i nogle uger, og hun arbejdede hårdt for at holde op med at bande.

Senere gav jeg hende et eksemplar af *Til styrke for de unge* og af *Tro mod sandheden*. Næste dag i skolen fortalte hun, at hun havde lært en masse nye ting i de to hæfter. Jeg inviterede hende med til GUF den aften, og da vi ryddede op bagefter, sagde hun: »Hannah, kan jeg blive døbt?«

Jeg stivnede helt. Jeg havde aldrig hjulpet nogen ind i Kirken. Et øjeblik stod jeg bare uden at kunne sige et ord - men så tog jeg hendes hånd og fulgte hende over til et medlem af Unge Mænds præsidentskab, som hjalp min ven med at komme i kontakt med missionærerne, så hun kunne blive forberedt til dåb.

Det føltes så dejligt, at min ven havde besluttet sig for at blive døbt. Tanken om, at jeg havde hjulpet hende ind på omvendelsens vej, var skøn. Jeg begyndte straks at tænke over, hvordan jeg kunne gøre det samme for andre.

Hannah Christensen, Idaho, USA

Citér et skriftsted i en sms

Da du studerer om morgenen, falder du over et skriftsted, som kan være en hjælp for en ven, der har haft det svært på det sidste. Du sender hende en sms, hvor du lader hende vide, at du tænker på hende og faldt over et skriftsted, hun måske kan lide.

Invitér nogle over til middag

Far skal lave sin berømte pastaret i denne uge! Du bemærker en ny elev på skolen, som ikke virker til at have mange venner, så du beslutter at invitere ham hjem til familiemiddag. Hvis det er en mandag, kan du oven i købet spørge, om han vil blive til familieaften.

Bed en ven om at hjælpe dig med et Personlig fremgang- eller Pligt mod Gud-projekt.

Når du planlægger dit store projekt, opdager du, at du har brug for hjælp, så du beslutter at spørge en af dine ikke-medlemsvenner om hjælp. Det kan give dig mulighed for at forklare, hvorfor du tjener andre, og I kan også få det sjovt ved at tjene sammen.

Giv en ven *Til styrke for de unge*

Hvis en ven spørger, hvorfor du lever efter visse standarder, kan du give ham et eksemplar af *Til styrke for de unge* og fortælle om, hvordan standarderne har hjulpet dig til at være gladede.

Læs Hannahs historie i denne artikel og se, hvordan hun fik givet hæftet til en ven.

VIL DU VIDE MERE OM MIN RELIGION?

Det var noget anderledes ved Apryl. Jeg kunne ikke sætte ord på det, men hvad end det var, så var det godt. Senere fandt jeg ud af, at hun var sidste dages hellig.

Ved frokost satte jeg mig en dag ved et ledigt bord, hvor der ikke lå andet end en lille stak med Apryls bøger. Mormons Bog lå øverst i stakken. Jeg tog den op.

»Jeg kigger bare på din bog,« sagde jeg, da Apryl kom med sin frokostbakke et par minutter efter. »OK,« sagde hun og så lidt overrasket ud.

Jeg læste nogle sider og blev fascineret. Jeg troede på Gud, men jeg anså også mig selv for at være videnskabeligt

orienteret. Men det, jeg læste, virkede til at være sandt. Det kunne jo godt være sket. Og hvis der var noget om det, hvad så? Det rørte min sjæl at tænke på det.

Da frokostpausen var ovre, gav jeg Apryl bogen tilbage og gik ind i klassen. Jeg var opstemt over det, jeg havde læst i Mormons Bog, men jeg var for genert til at tale med hende om det.

Nogle få uger senere, kom Apryl hen til mig på læsesalen, hun så alvorlig ud. »Er du interesseret i at høre mere om min religion?«, spurgte hun. Det var jeg. »Der er et særligt møde på fredag for folk,

der gerne vil vide mere om vores kirke,« sagde hun. »Har du lyst til at tage med?«

Det havde jeg. Ved mødet forklarede missionspræsidenten noget om Kirkens basale lære. Alt, han sagde, gav mening for mig. Snart efter begyndte jeg at blive undervist af missionærerne. Jeg blev ikke omvendt med det samme, men efter jeg havde fastet og bedt, fik jeg et vidnesbyrd og blev døbt.

Mit liv er helt anderledes, end det ville have været, hvis jeg ikke havde taget imod det gengivne evangelium. Og det er dejligt.

Kenneth Hurst, Alabama, USA

Glem ikke at følge op

Når man har inviteret, er det næste skridt at følge op. I fodbold ved de bedste spillere, at deres job ikke er gjort, når de har spillet bolden videre – de skal blive ved med at bevæge sig og holde sig åbne.

Opfølgning kan være noget så enkelt som at spørge, hvad din klassekammerat syntes om det skriftsted, du sendte, eller hvordan din ven oplevede at være i kirke med dig.

Læs Kenneths historie og se et eksempel på, hvordan opfølgning ændrede en ung mands liv.

Når du følger op, efter du har indbudt nogen til at høre om din tro, viser du, at du er interesseret i deres ve og vel. De vil kunne mærke dit oprigtige ønske om at hjælpe, og det vil gøre dem trygge ved at stille dig flere spørgsmål i fremtiden. ■

Kunne Luisa
holde på den
hemmelighed?

HEMMEGHE

David Dickson

Kirkens Tidsskrifter

Bygger på en virkelig begivenhed

»Elsker hverandre« (Salmer og sange,
nr 199)

Luisa smækkede sin matematik-
bog i, da klokken ringede. Hun
havde ikke kunnet koncentrere sig
om problemerne i den sidste time
alligevel.

Alle de andre elever skyndte
sig ud. Det var fredag og sidste
time. Normalt ville Luisa også
glæde sig til weekenden. Men i
dag følte hun sig kun bekymret.
Sådan havde hun haft det lige siden
frokost. Der havde hendes bedste
ven, Carlotta, spurgt, om hun kunne
holde på en hemmelighed.

Luisa havde bare lænet sig hen
mod hende og nikket ivrigt. Hun
var god til at holde på hemmelighe-
der. Hun var sikker på, at Carlotta
ville fortælle hende om en sød
dreng, hun sværmede for.
Men Carlottas hem-
melighed var ikke spor
sød eller sjov.

En stemme forstyr-
rede Luisas tanker. Hun
glippede med øjnene og så

IGHJEDER

»En ven bekymrer sig for folk. En ven elsker. En ven lytter. En ven giver en hjælpende hånd.«

Thomas S. Monson, »Til undsætning«, *Liahona*, juli 2001, s. 59.

op. »Har du spørgsmål om dine lektier, Luisa?«, spurgte hendes lærer. Alle de andre elever var væk.

»Nej,« svarede Luisa. Hendes øjne mødte lærerens blik. Hun var bare *nødt til* at fortælle det til nogen! Men hun havde lovet Carlotta ikke at fortælle det.

»Jeg skal nå bussen,« sagde Luisa hurtigt. Hun tog sin jakke på og skyndte sig ud i den kolde vinterluft.

Hele vejen hjem følte Luisa sig så urolig, at hun næsten ikke kunne holde det ud. Det strammede i brystet, og det var svært at trække vejret.

Luisa kunne ikke slå Carlottas hemmelighed ud af hovedet. Ved frokosten havde Carlotta fortalt, at hun havde gjort noget farligt. Luisa kunne stadig ikke fatte, hvad hun havde hørt. Hun troede, at hun kendte sin bedste veninde! Hun havde ikke forestillet sig, at Carlotta kunne gøre noget så skræmmende. Men efter frokosten havde Carlotta fået Luisa til at love, at hun aldrig ville fortælle det til nogen.

Men hvad nu, hvis der skete Carlotta noget?

Luisa prøvede at lukke latteren og snakken i bussen ude, mens hun lukkede øjnene og bad en bøn indvendigt.

»Kære himmelske Fader, hjælp mig til at vide, hvad jeg skal gøre. Jeg ønsker ikke, at min ven bliver sur på mig. Men jeg ønsker heller ikke, at hun kommer til skade. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Turen hjem fra bussen føltes længere end normalt. Ville mor kunne se, at der var noget galt, når Luisa kom hjem? Hvad skulle hun sige?

Da Luisa så på sneen på jorden, huskede hun den sneboldkamp, som hun og Carlotta havde startet med nogle andre børn i parken sidste uge. Det var så sjovt! Hun tænkte på andre ting, som hun og Carlotta elskede at lave sammen. Være sammen. Gå ture. Lave lektier. Spille sport.

Hvordan ville det blive, hvis Luisa fortalte Carlottas hemmelighed, og hun ikke ville være

venner mere? Tanken gjorde knuden i Luisas mave endnu større.

Så fik hun en anden tanke. Lige nu var det vigtigste, hvad der var bedst for *Carlotta* – og ikke hvad Carlotta måtte synes om *hende*. Carlotta havde brug for en rigtig ven, en ven som satte hendes sikkerhed først. Luisa vidste, at Jesus altid gjorde, hvad der var bedst for andre, selvom nogle folk ikke kunne lide ham.

Luisa vidste, hvad hun måtte gøre. Hun måtte tale med mor om det. Hun ville også ringe til Carlotta og fortælle, hvor bekymret hun var for hende, og at de havde brug for, at en voksen hjalp. Måske kunne Carlotta også tale med sin mor.

Luisa følte sig lettet, da hun nåede hoveddøren.

»Mor!« kaldte hun, da hun kom indenfor. »Kan vi snakke?«

Det kunne godt være, at Carlotta blev vred, men Luisa vidste, det var det rette at gøre. Hun ville være en rigtig ven.

Nogle hemmeligheder måtte man ikke holde på. ■

Jan Pinborough
Kirkens Tidsskrifter

HVORNÅR skal jeg sige noget?

Hvis der er nogle, som –

leger noget farligt
tager medicin, som ikke er deres
spiser, drikker eller sniffer noget mærkeligt
skader sig selv
gør noget, som de voksne ikke må vide

Hvis nogle –

prøver at få jer til at gøre noget af det ovenover
viser billeder af folk uden tøj på
beder jer om at se på eller røre ved deres krop eller ser på eller rører ved jeres
beder jer om at holde noget dårligt hemmeligt
generer eller taler respektløst til jer eller nogen anden – både personligt, skriftligt eller på nettet

Hvis noget –

gør, at I føler jer usikre
eller utilpas
virker forkert eller giver
jer en ubehagelig
fornemmelse

Så lyt til Helligånden og
stol på jeres følelser!

Hvem kan jeg tale med?

Dine forældre, bedsteforældre eller værge
En skolelærer eller vejleder
En lærer eller leder i Kirken
En storebror eller storesøster
En læge
En ven, som kan hjælpe med at fortælle det til en voksen

Du behøver ikke at føle dig alene med en hemmelighed. En voksen kan hjælpe dig til at vide, hvad man gør. Bliv ved med at fortælle folk om det, indtil du får den hjælp, du har brug for.

Vær modig! Du er stærk. At tale om det kan hjælpe dig og andre til at være i sikkerhed! ■

SÆRLIGE VIDNER

**Ældste
Robert D. Hales**
De Tolv Apostles
Kvorum

*Medlemmerne af De
Tolv Apostles Kvorum
er særlige vidner om
Jesus Kristus.*

Hvorfor bør vi **LYTTE** til generalkonferencen?

*Fra »Generalkonfe-
rence: Styrk troen
og vidnesbyrdet«,
Liahona, nov. 2013,
s. 6-8.*

Jeg lover, at
I vil føle Ånden,
hvis I lytter.

Vi kan høre de ord,
som Herren har tiltænkt
lige netop os.

Under generalkonfe-
rencerne styrkes vores
tro, og vores vidnesbyrd
bliver dybere.

Hvis I beder med et
oprigtigt ønske om at
høre jeres himmelske
Faders røst i denne
konferences budskaber,
vil I opdage, at han
har talt til jer for at
hjælpe jer.

Jesus Kristus viste det fuldkomne eksempel til efterfølgelse. I kan bruge denne aktivitet til at lære mere om ham og blive klar til påske. Begynd med nummer 1 palmesøndag. Læs hver dag om Jesus og besvar spørgsmålene. Klip billederne ud og sæt dem ind på den rigtige plads.

Bliv klar til

1

1. Jesus vaskede sine disciples fødder og trøstede dem ved at sige: »Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27). Hvad kan du gøre for at hjælpe eller trøste en ven i dag?

2

2. Ved sit sidste måltid underviste Jesus Kristus sine disciple i at tage nadveren. Han sagde: »Gør dette til ihukommelse af mig« (Luk 22:19). Hvordan kan du være mere ærbødig under nadveren?

3

3. Da Jesus indledte sin forsoning i Getsemane have, gjorde han det, vor himmelske Fader ønskede af ham, selv om det var meget svært. Han bad således: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Hvad kan du gøre for at være mere lydige i kirken, i skolen eller derhjemme?

påske

4

4. Da folk sårede og skadede Jesus ved korsfæstelsen, sagde han: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør« (Luk 23:34). Hvorfor er det vigtigt at tilgive andre?

5. Jesus sikrede sig, at der var nogen, der sørgede for hans mor, når han var død. Til Johannes sagde han: »Dér er din mor« for at sige, at han skulle tage sig af Maria som sin egen mor (Joh 19:27). Hvad kan du gøre i dag for at hjælpe dine forældre?

5

6

6. Lige inden Jesus døde, bad han til vor himmelske Fader og sagde: »Fader, i dine hænder betror jeg min ånd« (Luk 23:46). Hvordan kan du gøre dine bønner mere oprigtige?

7. Efter Jesus døde, opstod han til livet igen! Det er derfor, vi fejrer påske. Kristus besøgte sine disciple efter opstandelsen og sagde: »Vær ikke vantro, men troende« (Joh 20:27). Hvorfor er påsken vigtig?

7

UMIDDELBAR

Baseret på et interview foretaget af Richard M. Romney

Kirkens Tidsskrifter

Jeg hedder Magnolia. Jeg kommer i en menighed, hvor vi taler spansk. En dag kom Mia ind i min primaryklasse. Hun taler kun engelsk. Jeg syntes, at hun skulle føle sig velkommen, så jeg hjalp hende. Jeg kunne være hendes *tolk!*

VI HAR MEGET TIL FÆLLES

Vi er begge lige blevet døbt og bekræftet. Vi kan begge lide musik, især salmer og primary-sange. Vi kan begge lide familieaften. Og vi kan også begge lide at få læst historier op fra Liahona.

HOLD UD

Til at begynde med var det svært at følge med, da jeg oversatte for Mia. Men så begyndte lærerne at tale lidt langsommere, så jeg kunne følge med. Vi var alle glade for, at vi kunne hjælpe Mia.

En tolk oversætter ord, som nogle taler, til et andet sprog.

GIV EN HÅND MED!

Hvordan viser du din kærlighed ved at hjælpe andre? Følg din hånd og send os din historie og et billede sammen med dine forældres tilladelse. Gør det via liahona.lds.org eller e-mail på liahona@ldschurch.org.

MAGNOLIA

forståelse

HVISKENDE HJÆLP

Mit navn er Mia. Mine forældre taler spansk, så vi tog hen i en spansk-talende menighed. Jeg forstod ikke, hvad folk sagde. Magnolia kunne se, at det gjorde mig frustreret. Så hun rykkede over ved siden af mig og hviskede til mig på engelsk.

SÅDAN KAN I HJÆLPE

Gode råd fra Mia og Magnolia:

Hvis I ser nogen, der –

- er ny i kirken eller på skolen, så hjælp dem til at føle sig velkommen.
 - ikke kommer i kirke så tit, så inviter dem med.
 - bliver drillet, så forsvar dem. Fortæl det til læreren.
 - virker ensomme, så gå hen til dem.
 - har brug for en ven, så spørg, om I ikke skal være venner.
- Hvis jeres forældre giver lov, kan hun komme over og lege hos dig.

Hvis du taler mere end et sprog, kan du oversætte.

GODE VENNER

Efter Primary spurgte jeg Magnolia, om vi skulle være venner. Det sagde hun ja til. Siden dengang har Magnolia været min ven og oversætter. Hun hjalp mig også til at få andre venner.

GØR SOM JESUS VILLE HAVE GJORT

Alle kan hjælpe andre, akkurat lige som Magnolia hjalp mig. Bed. Vor himmelske Fader vil hjælpe dig til at vide, hvem du kan hjælpe. Det er, ligesom vi synger i sangen »Hvad hvis Jesus stod og så på« (Oplæg til fællestid, 2013, s. 28). Vi kan prøve at gøre det, som Jesus ønsker, vi gør. ■

MIA

Historien om den kloge mand og den ukloge mand

HVAD ER EN LIGNELSE?

En lignelse er en særlig slags historie. Den kan handle om enkle ting som en storm eller en perle, noget man kender til. Jesus fortalte lignelser for at hjælpe folk til at forstå åndelige sandheder. Man finder fx en lignelse i Matt 13:44-46. Hvad fortæller den om, hvor værdifuldt evangeliet er? Kan I finde andre lignelser?

Jean Bingham

En dag ønskede Jesus at lære folk noget om, hvordan man kan være stærk, selvom der sker dårlige ting. Han fortalte en historie om en stor storm, en klog og en uklog mand. Da stormen kom, holdt den kloge mands hus til det, for han havde bygget på klippegrund. Men den ukloge mands hus faldt sammen, for det var bygget på sand.

Jesus belærte om, at det er vigtigt at have tro på ham og følge hans bud. Når vi opbygger et stærkt vidnesbyrd, vil vi være stærke nok til at stå fast, selvom der sker svære ting omkring os. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

KLIPPE ELLER SAND?

Skriv aktiviteter som dem, der er foreslået nedenfor, på små sedler. I kan skiftes til at vælge en og læse dem op. Tal om, hvordan de hver især svarer til at bygge et hus på klippegrund eller sand. Hvordan kan det at lytte til profeterne hjælpe os til at følge Jesu lære og træffe kloge valg?

Læse i skrifterne sammen	Snyde med lektierne
Tage imod en negativ udfordring	Lukke en ny person ind i vennekredsen
Gå i kirke	Tale grimt
Give andre skylden for en fejl	Spille med sin søster eller bror
Lave sine lektier	Dele med andre
Vise respekt for andre	Bruge mange timer på at spille computerspil
Fortælle sandheden	Tage noget, som ikke er ens eget
Se stille til, når nogen bliver drillet	Bede morgen og aften
Lytte til generalkonference	Lukke nogen ind, som føler sig udenfor

STENKUNST

Vælg en glat sten. Skriv eller mal »Jesus Kristus« på den. Tal om, hvorfor det er så vigtigt, at vi bygger vores liv på hans lære. Læg stenen et sted, hvor du ofte får øje på den.

TIP FRA SKRIFTEN!

Mormons Bog kan hjælpe os til at forstå Det Nye Testamente. Læs Helaman 5:12. Hvad lærer vi om betydningen af ordet *klippe* i dette vers? Slå ordet »klippe« op i Guide til Skrifterne for at se, om I kan finde andre skriftsteder, der uddyber betydningen.

FAMILIESNAK

Læs Matthæus 7:24-29 sammen. I kan også tegne historien. Bagefter kan I tale om disse spørgsmål: Hvilke ting i vores liv svarer til regn og storm? Hvordan kan det at bygge vores hus på sand sammenlignes med at træffe beslutninger efter, hvad der er populært? Hvordan kan Jesu belæring beskytte os og gøre os lige så stærke som et hus, der er bygget på en klippe? Tal om, hvordan I kan styrke jeres tro på Jesus Kristus.

Sang: »Den kloge mand og den ukloge mand«, (*Børnenes sangbog*, s. 132).

Skriftsted: Matt 7:24-29

VOR HIMMELSKЕ FADER ELSKER MIG

»Jeg har fået øjne, så jeg kan se på farverne rundt omkring, jeg har fået ører, så jeg kan hør' de lyde, som er omkring mig. ... [tak] for din kærlighed mod mig især«
(Børnenes sangbog, s. 16-17)

Bonnie L. Oscarson

Unge Pigers
hovedpræsident

SKRIFTEN under stjernerne

»For dybt i mit hjerte Ånden si'r, at skriften kommer fra Gud« (Børnenes Sangbog, s. 66).

Da jeg var barn, kunne mine brødre og jeg godt lide at sove udenfor om sommeren. Vi bredte vore soveposer ud på verandaen og fandt stjernebilleder og lyttede til fårekyltingerne, mens vi faldt i søvn.

En aften var min storebror Larry og jeg ude på verandaen. Vi lå og så op på stjernerne. Larry var ikke den mest snakkesalige type, men den aften sagde han, at han ville fortælle mig nogle historier. Han fortalte mig historier fra Mormons Bog. Han

begyndte med Lehi, og hvordan han og hans familie forlod Jerusalem.

Jeg havde hørt historier fra Mormons Bog før i Primary, men da Larry fortalte dem, var det helt anderledes. Det føltes virkelig. Mens jeg så op på stjernerne og lyttede til min bror, havde jeg en dejlig varm følelse indeni. Selvom jeg ikke vidste det gengang, så følte jeg Helligånden, som fortalte mig, at Mormons Bog var sand.

Få måneder efter fandt jeg en bog med illustrerede historier fra Mormons Bog derhjemme. Da jeg begyndte at læse, fik jeg den samme varme, trykke følelse, som jeg havde,

da Larry fortalte de samme historier.

Da jeg nogle år senere prøvede at afgøre, om jeg havde et vidnesbyrd, blev jeg lidt skuffet, for jeg fik ikke et stort eller stærkt svar. Betød det så, at jeg ikke havde et vidnesbyrd? Så kom jeg i tanker om, hvordan det føltes, da min bror fortalte mig historier fra Mormons Bog, og så vidste jeg, at jeg *vidste*, at Kirken er sand.

Et vidnesbyrd kommer ikke altid som en stor, pludselig begivenhed. Det kommer oftest i mange små, stille stunder, hvor Helligånden kan hviske til os, at disse ting er sande. ■

Lørdagssovn og søndagsmil

Miche Barbosa

Bygger på en virkelig begivenhed

»Jeg har det altid godt, når jeg i kirke går« (Children's Songbook, s. 157).

Mara elskede at få folk til at smile. Hun fik sin skolelærer til at smile, når hun rakte sin hånd op for at spørge om noget. Hun fik sin søster, Marcella, til at smile, når hun sagde noget pænt til hende.

Og det fik også Mara til

at smile selv. Det føltes godt at gøre andre glade.

Men der var et tidspunkt på ugen, hvor det var svært at få Mara til at smile. Det var tidligt søndag morgen. Der var Mara og Marcella bare så trætte. Og det gjorde dem ikke i bedre humør, at de skulle skynde

sig for at nå i kirke. Der var langt at gå hen til kirken. Der var mere end 1,5 kilometer derhen! Og Mara og Marcella kom ofte for sent. Så gik de glip af den første del af Primary.

»Vi savner jer, når I ikke

kommer til tiden,« sagde søster Lima en dag. Hun var primarypræsident i deres menighed i Brasilien.

Mara vidste godt, at hun burde komme til tiden. Men hvordan? Så fik Mara en idé. Da det blev lørdag aften, prøvede Mara noget nyt.

I stedet for at snige sig til at spise godter efter middagen børstede Mara sine tænder. De fleste dage var mor nødt til at minde pigerne om at slukke for fjernsynet og gå i seng. Og så lå de alligevel og legede og hviskede under deres dyner til sent om aftenen. Sommetider blev de så længe oppe, at de knap kunne holde øjnene åbne. Så var de nødt til at vride sig for at undgå at falde i søvn.

Men i aften tog Mara nattøj på og hoppede lige i seng. Mor havde ikke engang sagt, at hun skulle. Hun

kiggede på billederne forrest i Mormons Bog.

»Hvad laver du?« spurgte Marcella.

»Et eksperiment,« sagde Mara. Hun var glad. Og hun følte sig allerede søvrig.

Det næste Mara så var, at solen strålede ind igennem hendes vindue. Det var næsten tid til at blive klar til kirke. I stedet for at føle sig smadret havde Mara det bare godt.

Hendes hoved var ikke tungt. Hendes krop var ikke træt.

Hun nåede hen til Primary, før nogle af lederne gjorde.

»Tak, fordi du er sådan et godt eksempel for de andre børn,« sagde søster Lima.

Nu var det Maras tur til at smile. Hun besluttede sig for, at hun altid ville gå tidligt i seng om lørdagen. For så kunne hun sprede smil hele søndagen. ■

Forfatteren bor i Utah i USA.

Ældste Orson F. Whitney (1855-1931)
De Tolv Apostles Kvorum

BYGGET PÅ KLIPPEN

Der findes ingen bog, som er stor nok eller god nok til at præsidere over denne kirke.

For mange år siden ankom en lærd prælat fra [et andet] trossamfund til Utah ... Han havde overværet et »mormonsk« nadvermøde og havde megen kritik af den måde, hvorpå vi forrettede Herrens nadver, især vores anvendelse af vand i stedet for vin ved denne lejlighed. Han sagde, at det gav ham kuldegysninger at se folk sidde og nippe til vand, og han påpegede den kendsgerning, for det er en kendsgerning, at Frelseren ifølge Bibelen anvendte vin, da han indstiftede nadveren blandt jøderne, og sagde, at det var hans blod eller at det repræsenterede hans blod. Jeg kunne tilføje, at Mormons Bog også erklærer, at Frelseren anvendte vin, da han indstiftede nadveren blandt nefitterne.

Min ... ven havde, hvad enten han var klar over det eller ej, berørt den store forskel, som adskiller Guds kirke fra alle andre kirker under himlen – nemlig denne, at mens de bygger på bøger og traditioner og menneskers forskrifter, så er denne kirke bygget

på Kristi klippe, på princippet om direkte og fortsat åbenbaring. De sidste dages hellige gør ikke noget, bare fordi det står i en bog [med hellig skrift]. De gør ikke noget, fordi Gud sagde til jøderne, at de skulle gøre sådan; ej heller gør de noget, fordi Gud instruerede nefitterne i at gøre sådan.

Alt, hvad vi gør [officielt] i denne kirke, sker, fordi Gud, der taler fra himlen i vore dage, har befalet denne kirke at gøre det ... Det er Kristi kirkes grundlov. Når vi anvender vand i stedet for vin ved Herrens nadver, så er det, fordi Kristus har befalet os det [se L&P 27:1-4].

Guddommelig åbenbaring er tilpasset menneskenes omstændigheder og forhold, og der sker stadige forandringer, mens Guds værk skrider

frem mod sit endelige mål. Der findes ingen bog, som er stor nok eller god nok til at præsidere over denne kirke.

Jeg siger dette med den største respekt for Guds skrevne ord, som står trykt i bøgerne, nogle er til en vis grad forældet, har opfyldt sit formål og er blevet lagt på hylden [som fx dyreofre; se 3 Ne 9:19-20], mens andre dele er livskraftige, energiske og anvendelige i vor tid – på vores udviklingsstade. Men selv den del skal tolkes rigtigt. Intet menneske bør fremhæve det, der står i bøgerne, frem for Guds talerør, der taler for ham og tolker hans ord [se L&P 1:37-38]. At gøre det er at forsvare det døde bogstav frem for det levende orakel, og det vil altid være forkert.

Det, som Herren sagde til jøderne og nefitterne for 2000 år siden, eller det, han sagde til de sidste dages hellige for 50 eller 60 år siden, har ingen relevans i dag, medmindre det stemmer overens med nutidig åbenbaring, altså med Herrens nyeste instrukser til sit folk, givet gennem hans udvalgte eller indsatte tjenere eller tjener; de, der overser denne kendsgerning, risikerer at få problemer. ■

Fra en tale holdt ved generalkonferencen den 7. okt. 1916 og genoptrykt som »Bygget på klippen«, Liahona, juni 2010, s. 12-13.

INDSIGT

Hvad er faderens rolle som forælder?

»Fædre giver velsignelser og udfører hellige ordninger på vegne af deres børn. Disse vil blive åndelige højdepunkter i deres liv. Fædre er personligt involverede i ledelsen af familiebønner, daglig læsning i skriften og ugentlige familieaftener. Fædre opbygger familietraditioner ved at være engagerede i planlægningen af familieferier og udflugter, som involverer alle i familien. Børnene vil aldrig glemme disse særlige øjeblikke. Fædre har en personlig samtale med deres børn og underviser dem i evangeliets principper. Fædre underviser sønner og døtre i værdien af arbejde og hjælper dem til at sætte værdige mål for deres eget liv. Fædre er eksempler på trofast evangelisk tjeneste. Glem ikke, brødre, jeres hellige kaldelse som far i Israel – det er jeres vigtigste kaldelse i tid og al evighed.«

Vær sammen med familie, venner og naboer

Aprilkonferencen 2015 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

4.-5. april 2015: Møder for alle medlemmer

28. marts 2015: Kvindernes møde for kvinder og piger på 8 år og ældre

4. april 2015: Præstedømmets møde for mænd og drenge på 12 år og ældre

Alle møder afholdes i Konferencecentret i Salt Lake City i Utah og transmitteres til kirkebygninger over hele verden. Man kan se eller lytte direkte til konferencen på mange sprog på LDS.org og på et færre antal sprog på BYUtv, Mormon Channel-platforme og kanalen LDS general Conference på YouTube. Efterfølgende kan man finde talerne på LDS.org og på app'en Gospel Library.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

